

PROGNOZA ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO
ustaleń zmiany projektu miejscowego planu zagospodarowania
przestrzennego dla części obszaru położonego w miejscowości
Poddąbie, gm. Ustka

opracowanie:

mgr inż. Rafał Odachowski

WROCLAW 2014

Spis treści

1. Podstawa prawna, cel i zakres opracowania	3
1.2. Wykorzystane materiały i metody pracy	3
1.3. Informacje o zawartości, głównych celach projektu MPZP	4
2. Ocena stanu i funkcjonowania środowiska oraz tendencje zmian przy braku realizacji MPZP	5
2.1 Charakterystyka środowiska przyrodniczego	5
2.2 Prawne formy ochrony przyrody	12
2.3. Stan oraz tendencje przeobrażeń środowiska przyrodniczego.....	16
2.4. Uwarunkowania ekofizjograficzne	20
2.5. Tendencje przeobrażeń środowiska przy braku realizacji MPZP	20
3. Analiza ustaleń planu i ocena zgodności z uwarunkowaniami ekofizjograficznymi	21
4. Przewidywany wpływ realizacji ustaleń projektu MPZP na środowisko	23
4.1. Przyjęte założenia	23
3.2. Analiza wpływu ustaleń planu na środowisko	24
4.3. Oddziaływanie na formy ochrony przyrody, w tym obszary Natura 2000.....	27
4.4. Oddziaływanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poza obszarem opracowania.....	35
4.5. Informacje o możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko	35
5. Przedstawienie rozwiązań mających na celu zapobieganie, ograniczenie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko	36
6. Metody analizy realizacji postanowień projektu planu	37
7. Informacje o celach ochrony środowiska ustanowionych na szczeblu międzynarodowym, krajowym i lokalnym oraz powiązania z innymi dokumentami	38
8. Streszczenie.....	39

1. Podstawa prawna, cel i zakres opracowania

Obowiązek sporządzenia prognozy oddziaływania na środowisko ustaleń projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynika z art. 46 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199 poz. 1227), która jednocześnie ustala zakres merytoryczny opracowania. Zgodnie z art. 17 pkt 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647) prognozę oddziaływania na środowisko sporządza organ opracowujący projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (w skrócie MPZP). Integralną częścią prognozy jest załącznik graficzny.

Prognoza obejmuje obszar objęty projektem MPZP (zgodnie z uchwałą Nr XXIX/336/2009 Rady Gminy Ustka z dnia 21 sierpnia 2009 roku w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obszaru położonego w miejscowości Poddąbie, gm. Ustka ze zmianą z dnia 30 października 2009 r – uchwała nr XXXI/356/2009 Rady Gminy Ustka) wraz z obszarami pozostającymi w zasięgu oddziaływania wynikającego z realizacji ustaleń planu.

Celem sporządzenia prognozy jest ocena skutków (zarówno negatywnych, jak i pozytywnych), jakie mogą wynikać z projektowanego przeznaczenia terenu oraz realizacji ustaleń projektu planu na środowisko, a w szczególności na różnorodność biologiczną, ludzi, zwierzęta, rośliny, wodę, powietrze, powierzchnię ziemi, krajobraz, klimat, zasoby naturalne oraz zabytki, z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między tymi elementami.

W opracowaniu przedstawiono analizę stanu i funkcjonowania środowiska i uwarunkowań ekofizjograficzne. Ponadto prognoza ocenia rozwiązania funkcjonalno-przestrzenne i inne ustalenia zawarte w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pod kątem zgodności z uwarunkowaniami ekofizjograficznymi, zgodności z przepisami prawa dotyczącymi ochrony środowiska (w szczególności dotyczące obszarów podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody) oraz ochrony różnorodności biologicznej. Prognoza identyfikuje przewidywane zagrożenia dla środowiska, które mogą powstać na terenach znajdujących się w zasięgu oddziaływania wynikającego z realizacji ustaleń MPZP.

1.2. Wykorzystane materiały i metody pracy

W trakcie przygotowania niniejszego opracowania rozpoznano walory i zasoby przyrodnicze, stan zagospodarowania, walory krajobrazowe, stan środowiska i istniejące zagrożenia oraz uciążliwości dla środowiska i zdrowia człowieka. Przeanalizowano wzajemne powiązania między elementami środowiska, odporność poszczególnych elementów środowiska na degradację oraz dokonano kompleksowej oceny terenu. Wykorzystano opracowania poruszające problematykę ochrony środowiska gminy Ustka, materiały kartograficzne, a także przeprowadzono wizję terenu. Zastosowana w prognozie metoda polega na porównaniu aktualnego funkcjonowania obszaru z funkcjonowaniem przewidywanym jako skutek realizacji ustaleń planu.

Realizacja ustaleń zawartych w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego spowoduje zróżnicowane zmiany w środowisku. Ich charakter, intensywność oraz zasięg uzależniony będzie od faktycznego sposobu zagospodarowania terenu oraz stopnia realizacji zapisów zawartych w projekcie planu miejscowego.

Ocenę następstw realizacji ustaleń planu dokonano z podziałem ze względu na wpływ na poszczególne elementy środowiska przyrodniczego i antropogenicznego (w tym na zdrowie

ludzi) znajdującego się w obrębie granic omawianego obszaru, uwzględniając wzajemne zależności między nimi. Wpływ na środowisko skutków realizacji planu różnicuje się w zależności od:

- bezpośrednio oddziaływania – bezpośrednie, pośrednie, wtórne, skumulowane;
- okresu trwania oddziaływania – długoterminowe, średnioterminowe, krótkoterminowe;
- częstotliwości oddziaływania – stałe, chwilowe;
- charakteru zmian – pozytywne, negatywne, bez znaczenia;
- zasięgu oddziaływania – miejscowe, lokalne, ponadlokalne, regionalne, ponadregionalne;
- trwałości przekształceń – nieodwracalne, częściowo odwracalne, odwracalne, możliwe do rewitalizacji;
- intensywności przekształceń – nieistotne, nieznaczne, zauważalne, duże, zupełne.

Oddziaływanie na poszczególne komponenty środowiska zgodnie z przyjętymi założeniami przedstawiono również w formie tabelarycznej. Na rysunku prognozy poszczególne tereny pogrupowano według stopnia wpływu na środowisko.

Na potrzeby niniejszego opracowania wykorzystano opracowania poruszające problematykę ochrony środowiska gminy Ustka. Wykorzystano następujące opracowania: „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Ustka” ze zm. (Urząd Gminy Ustka, Ustka 2009 r.), aktualizację opracowania ekofizjograficznego do planu zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego (praca zb. pod red. J. Czochańskiego i J. Lemańczyk, Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego, Słupsk – Gdańsk 2007 r.), „Operat uzdrowiska Ustka” (Urząd Gminy Ustka, Ustka 2008 r.), „Program ochrony środowiska dla Gminy Ustka na lata 2007-2010 z uwzględnieniem perspektywy do roku 2014” (Wójt Gminy Ustka, Ustka 2009 r.), Opracowanie ekofizjograficzne na potrzeby projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego fragmentu terenu w obrębie geodezyjnym Dębina, w ramach projektu pilotażowego INTERREG IIIB CADSES „PlanCoast” – Zintegrowane Zarządzanie Obszarami Przybrzeżnymi „PlanCoast” – Zintegrowane Zarządzanie Obszarami Przybrzeżnymi (Wojewódzkie Biuro Planowania Przestrzennego w Słupsku), „Prognoza oddziaływania na środowisko Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla fragmentu miejscowości Rowy w gminie Ustka” (Biuro projektów i wdrożeń proekologicznych Proeko, Gdańsk 2003 r.). Wykorzystano także opracowanie pt. „Raport o oddziaływaniu na środowisko planowanego przedsięwzięcia polegającego na budowie zespołu hotelowo-rekreacyjnego wraz z infrastrukturą drogową i techniczną w zabudowie mieszkaniowo-usługoworekreacyjnej zlokalizowanego w miejscowości Poddąbie, gm. Ustka” (praca zb., Pracownia badań ekologicznych „Natura” Marek Wierzbica, Siedlce 2012 r.).

Dane na temat stanu środowiska pozyskano również z raportów o stanie środowiska województwa pomorskiego publikowanych przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Gdańsku. Oprócz tego wykorzystano materiały kartograficzne udostępnione na stronie internetowej <http://maps.geoportal.gov.pl>. Przytoczone w tekście prognozy akty prawne pozyskano z bazy internetowej <http://isip.sejm.gov.pl>.

1.3. Informacje o zawartości, głównych celach projektu MPZP

Zgodnie z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego ma na celu ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu. Ustalenia projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zawarto w projekcie tekstu uchwały oraz na projekcie rysunku planu.

Celem sporządzenia planu miejscowego jest zagospodarowanie terenów powojennych w obrębie Poddąbie. W południowej części obszaru, na terenach antropogenicznie prze-

kształconych, kreuje się tereny zabudowy mieszkaniowej i usługowej, w tym usług turystycznych, sportu i rekreacji. Ponadto celem planu jest ochrona cennych przyrodniczo wydm nadmorskich, lasów bukowych, nadmorskiego klifu oraz innych cennych przyrodniczo i krajobrazowo elementów środowiska objętych ochroną prawną.

Kierunki rozwoju terenu objętego planem zostały wytyczone w „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Ustka”. W planie miejscowym stwarza się odpowiednie warunki dla rozwoju wymienionych funkcji odpowiedniego wyposażenia terenów w systemy infrastruktury technicznej oraz uzupełnienie sieci drogowej. Ponadto ustala się podstawowe wymogi dotyczące zachowania ładu przestrzennego i ochrony środowiska.

2. Ocena stanu i funkcjonowania środowiska oraz tendencje zmian przy braku realizacji MPZP

2.1 Charakterystyka środowiska przyrodniczego

Położenie geograficzne i administracyjne

Administracyjnie obszar planu położony jest w obrębie miejscowości Poddąbie należącego do gminy wiejskiej Ustka. Gmina mieści się na skraju województwa pomorskiego, w północno-zachodniej jego części, przy granicy z województwem zachodniopomorskim.

Poddąbie to niewielka miejscowość o charakterze turystycznym położona w sołectwie Machowinko. Dawniej była to rybacka wieś typu ulicówka, która rozbudowała się w drugiej połowie XX wieku. Położona jest na wysokim brzegu klifowym w połowie odległości między Rowami a Ustką, w otoczeniu sosnowo-dębowego lasu.

Obszar planu położony jest na skraju Poddąbia, w północno-wschodniej jego części. Jego północną granicę tworzy linia brzegu morskiego, z pozostałych stron otoczony jest lasem. Od wschodu graniczy z terenami lasów i łąk położonych w miejscowości Dębina. Powierzchnia obszaru planu wynosi ok. 37,6 ha.

Teren planu miejscowego położony jest w granicach Obszaru Chronionego Krajobrazu „Pas pobrzeża na wschód od Ustki” oraz obszaru Natura 2000 „Klify Poddębskie”, który obejmuje fragment lasu na wydmach nadmorskich. Na obszarze wód morskich utworzony został obszar Natura 2000 „Przybrzeżne Wody Bałtyku”.

W podziale na regiony fizycznogeograficzne (wg J. Kondrackiego) obszar planu leży w mezoregionie Wybrzeże Słowińskie będący częścią Pobrzeża Koszalińskiego, który znajduje się w obrębie Pobrzeża Południowobałtyckiego.

Zagospodarowanie

Zagospodarowanie tworzy teren dawnej jednostki wojskowej (dywizjon rakietowy Obrony Powietrznej, a później Batalion Radiotechniczny), mieszczącej się na obszarze wydmowym, w głębi wysokiego klifu wysoczyznowego. Na terenie jednostki znajduje się szereg obiektów infrastruktury wojskowej. Znajdują się tu pozostałości budynków mieszkalnych, gospodarczych, magazynowych, bunkry, umocnienia baterii ogniowych itd. Znajdują się tu również elementy infrastruktury technicznej np. oświetlenia, sieci elektroenergetycznej, ujęcia wody. Obiekty stanowią luźną zabudowę połączoną z sobą siecią utwardzonych dróg wewnętrznych. Całość kompleksu jest ogrodzona (druć kolczasty rozpięty na słupach betonowych). Nad okolicą góruje kilkudziesięciometrowy maszt wieży radarowej. Teren częściowo pokryty jest lasem. Aktualnie pokrycie drzewostanem w obrębie przedmiotowego terenu wynosi ok. 65-70%.

Północną część obszaru planu obejmuje odcinek brzegu morskiego o długości ok. 980 m. Tworzą go strome klify o wysokości dochodzącej nawet do 40 m. Plaże osiągają tu szerokość ok. 40 m.

Bezpośrednie sąsiedztwo obszaru stanowią lasy sosnowo-bukowe. Dojazd do terenu planu zapewnia droga utwardzona asfaltem od strony m. Dębina oraz poprzez działkę nr 25/8, stanowiącą drogę, również utwardzoną asfaltem.

Rzeźba terenu

Pod względem morfologicznym teren położony jest w obrębie wzniesienia morenowego, miejscami osiagającego znaczne wysokości. Znajduje się również w bezpośrednim sąsiedztwie (od północy) stromego brzegu klifowego o wysokości wahającej się w granicach od ok. 24 w części północno-wschodniej do ok. 45 m w części zachodniej.

Teren jest silnie przekształcony antropogenicznie poprzez wprowadzenie zabudowy, utwardzenie części terenu oraz utworzenie kilkumetrowych skarp i nasypów. Lokalne deniwelacje dochodzą do kilkunastu metrów. Zróznicowana pod względem hipsometrycznym powierzchnia obszaru nie wykazuje nachylenia w jednym kierunku. Teren dawnej jednostki wojskowej położony jest na wysokości ok. 24 do 44 m. W rejonie wydmy rzędne dochodzą do ok. 35-39 m n.p.m.

Wzdłuż brzegu morskiego ciągnie się wydmy nadmorskie, które miejscami osiagają znaczne wysokości. Plaże osiagają szerokość do 40 m. Brzeg klifowy w pasie pomiędzy Ustką a Rowami o długości 16 km jest aktywny i silnie abradowany. Niektóre jego odcinki należą do najaktywniejszych polskich brzegów klifowych, co przejawia się w ich szybkim niszczeniu i cofaniu się linii brzegowej w głąb lądu. Wskutek niszczącej działalności morza klif cofa się średnio od 0,2 do 2,5 m/rok. Najbardziej zagrożony jest brzeg w rejonie Ustka – Orzechowo oraz na zachód od kanału portowego w Rowach. W ostatnich latach obserwuje się wzmożenie zachodniej cyrkulacji atmosferycznej w rejonie Bałtyku, kształtujące tempo podnoszenia się poziomu morza oraz wielkość erozji brzegów. Powoduje ona wzrost ilości sztormów i wzbrań sztormowych. Sprzyja to odpływowi osadów z pasa plażowego (m.in. w Rowach) oraz aktywności procesów osuwiskowych brzegów klifowych na odcinku Orzechowo-Poddąbie-Dębina. Od południa obszar rejonu Poddąbia ograniczony jest wałem wzgórz moreny czołowej tzw. gardzieńskiej zaznaczającej ostatni postój lodowca.

Teren wzdłuż krawędzi klifu jest silnie zdrzewiony i zakrzaczony. Rzędne terenu wahają się w granicach od 34,8 m n.p.m. do 42,5 m n.p.m. Powierzchnia łagodnie obniża się w kierunku południowym, natomiast od północy tworzy klifowe urwisko opadające do powierzchni plaży. Górna część klifu stanowi prawie pionowe urwisko na wielu odcinkach pozbawione roślinności. Podlega ono ciągłej erozji w wyniku rozsadzania mrozowego gruntów spoistych, działania wiatru i deszczu. Odspojone od zbocza fragmenty gruntów opadają w dół zbocza gdzie proces erozji jest mniej intensywny tak, że dochodzi do jego okresowej stabilizacji przez korzenie traw, krzewów a nawet drzew. Wpływ na stabilność klifu ma również podnoszenie się poziomu morza oraz jego erozyjna działalność podczas sztormów, powodujące co pewien czas wymywanie podnóża klifu mimo, iż najwyższe partie plaży u jego podstawy na badanym odcinku mają rzędne od 1,28 m n.p.m. do 1,80 m n.p.m. Spiętrzenia sztormowe stanowią znacznie większe zagrożenie niż wzrost średniego poziomu morza, kiedy poziom morza może w krótkim czasie wzrosnąć do 1-1,5 m powyżej poziomu średniego.

Charakterystyka geologiczna i warunki geotechniczne

W obrębie obszaru planu, na działkach ewidencyjnych o numerach nr 25/11 i nr 26/6 przeprowadzono badania geologiczne. Przeprowadzone prace wykazały, iż budowa geologiczna terenu przeznaczonego pod zabudowę jest zróznicowana pod względem genetycznym i

litologicznym oraz wartości parametrów geotechnicznych. Bezpośrednio pod powierzchnią terenu zalegają przypowierzchniowe grunty próchniczne (gleby) o miąższości nie przekraczającej 0,3 m oraz grunty nasypowe o nieznanym składzie i miąższości, powstałe podczas budowy i zagospodarowywania terenu jednostki. Pod warstwą gleby i nasypów antropogenicznych, których miąższość dochodzi do 4 m, występuje seria utworów piaszczystych w postaci piasków drobnych, pylastych i średnich. Są to prawdopodobnie piaski eoliczne, zaś w głębszym podłożu zastoiskowe i wodnolodowcowe. W ich obrębie znajdują się nieciągłe, 1- 2 m warstwy glin pylastych, glin pylastych zwięzłych, pyłów i pyłów piaszczystych. W części zachodniej utwory te osiągają większą miąższość.

W części południowej, przy powierzchni terenu, występują piaski średnie. Utwory te występują również na pozostałym terenie jednak znacznie głębiej. Na całym obszarze tworzą nieciągłe warstwy o niewielkiej miąższości. Utwory piaszczyste nie zostały przewiercone.

W obrębie obszaru planu nie występują udokumentowane i perspektywiczne zasoby surowców mineralnych.

Stosunki wodne

Pod względem hydrogeologicznym przedmiotowy teren należy do IV Regionu Słupsko-Chojnickiego i dwóch podregionów: Przymorskiego i Słupskiego. Na terenie Regionu Przymorskiego poziomy wodonośne znajdują się w utworach trzeciorzędowych i czwartorzędowych, lokalnie w utworach górnej kredy. Główny użytkowy poziom wodonośny związany jest utworami czwartorzędowymi.

Na terenie Regionu Przymorskiego poziomy wodonośne znajdują się w utworach trzeciorzędowych i czwartorzędowych, lokalnie w utworach górnej kredy. Główny poziom użytkowy znajduje się w utworach czwartorzędu. Poziom przypowierzchniowy występuje w obrębie utworów piaszczystych zlodowaceń północnopolskich oraz w obrębie utworów rzecznych i morskich holocenu. Poziom ten jest odkryty i charakteryzuje się nieciągłością występowania. Bazują na nim wyłącznie studnie kopane, gdzie głębokość zwierciadła wody wynosi od 0,3 do 4,3 m. Głębokość do stropu wynosi przeważnie 10 – 60 m, miąższość utworów wodonośnych w granicach 15 – 40m, wydajność studni 10 – 70m³/h. Poziom jest zazwyczaj dobrze izolowany od powierzchni terenu. Teren odwadniany jest w kierunku wschodnim. Poziom wód gruntowych uwarunkowany jest ukształtowaniem terenu. W dolinkach cieków oraz zagłębieniach terenowych wody mogą występować płytko, na głębokości od 0 do 2 m. Podlegają dużym wahaniom poziomu w zależności od warunków atmosferycznych. W cyklu rocznym występują wahania poziomu wody związane z wahaniami poziomu wody w morzu oraz z sytuacją pogodową.

Podczas prac terenowych prowadzonych jesienią, przy stanach wyższych od średnich, wody podziemne stabilizowały się ona na głębokości od 2,35 m do 6,36 m (rzędne 28,83 – 32,73 m n.p.m.).

Obszar opracowania znajduje się pod wpływem oddziaływania morza. Obserwuje się stały wzrost poziomu wód na skutek m.in. globalnych zmian klimatycznych. Szacuje się, że w XXI wieku może wzrosnąć poziom wody morskiej w przedziale od 30 do 100 m cm (średnio 30-50 cm w najbliższych 50 latach). Dla utrzymania bezpieczeństwa brzegu morskiego Urząd Morski w Słupsku wyznaczył wzdłuż wybrzeża pas techniczny.

Wiatry wiejące z kierunku północnego i północno-zachodniego powodują tłoczenie wód morskich do rzek i jezior, zasypywanie ujść rzek, falowanie w jeziorach, co powoduje zagrożenie powodzią w miejscowościach położonych w strefie wybrzeża. Powodzie mogą być spowodowane warunkami sztormowymi na morzu. Należy liczyć się z narastaniem sytuacji grożących podtapianiem lub powodzią, zwłaszcza że wskutek globalnych zmian klimatycznych przewidywany jest wzrost poziomu morza. Podniesienie się poziomu morza powo-

dować będzie podniesienie się pierwszego poziomu wody gruntowej na nisko położonych terenach strefy nadmorskiej, włącznie z ich podtopieniem.

Pas nadbrzeżny

Zgodnie z ustawą o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. nr 153 poz. 1502) wzdłuż linii brzegowej morza wyznaczony jest pas nadbrzeżny, w którego skład wchodzi pas techniczny pas ochronny brzegu morskiego. Pas techniczny wyznacza się w celu utrzymania brzegu w stanie zgodnym z wymogami bezpieczeństwa i ochrony środowiska, natomiast pas ochronny stanowi naturalną rezerwę pasa technicznego i jest obszarem, na którym działalność ogólnogospodarcza człowieka podlega określonym w ustawach ograniczeniom, wynikającym z potrzeb utrzymania brzegu morskiego i wytworzenia ekosystemu morskiego. Szerokość pasa technicznego i pasa ochronnego ustalona została w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia z dnia 29 kwietnia 2003 w sprawie określenia minimalnej i maksymalnej szerokości pasa technicznego i ochronnego oraz sposobu wyznaczania ich granic (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1502 ze zm.). Jest ona ustalana indywidualnie, w zależności od rodzaju brzegu.

W pasie ochronnym wszystkie pozwolenia wodno-prawne, decyzje budowlane i miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego wymagają uzgodnień z dyrektorem właściwego urzędu morskiego. W 2002 r. Urząd Morski w Słupsku wydał opinię, w której stwierdza się, że w granicach pasa technicznego należy zaniechać wszelkich inwestycji, które nie służą ochronie brzegu, natomiast w pasie ochronnym nie należy lokalizować obiektów wielkokubaturowych w bliskim sąsiedztwie pasa technicznego.

Klimat lokalny

Według klasyfikacji klimatycznej Okołowicza i Martyn omawiany obszar leży w subregionie pomorskim. Podobnie jak prawie cały pas wybrzeża Morza Bałtyckiego okolice te charakteryzują się dużą zmiennością warunków pogodowych, co jest następstwem ścierania się wpływów klimatu morskiego i kontynentalnego. Dominacja klimatu morskiego kształtuje pogodę raczej łagodną, wilgotną, bez ostrych wahań temperatury. Lata bywają chłodne a zimy ciepłe. W rejonie Ustki najcieplejszymi miesiącami są lipiec i sierpień, a najchłodniejszymi - styczeń i luty. Średnia temperatura roczna $+ 7,7^{\circ}\text{C}$ należy do najwyższych w województwie. Charakterystyczne są również: długi okres bezprzymrozkowy, najkrótsza i najpóźniej zaczynająca się zima, ale także najmniejsza liczba dni gorących, którą rekompensuje najdłuższy okres rzeczywistego usłonecznienia - w miesiącach letnich do 750 godzin. Jest to rejon o wysokich rocznych sumach opadów atmosferycznych (760 mm w Objeździe, przy średniej w kraju ok. 600mm). Najobfitszym w opady atmosferyczne miesiącem jest lipiec.

W okolicach Ustki przeważają wiatry z kierunków S - SW - W, które stanowią ponad 51% wszystkich kierunków. Występujące tu wiatry należą do najsilniejszych na obszarze kraju. Średnia roczna prędkość wiatru w wieloleciu 1975 - 1994 wynosiła ok. 4,1m/s; W miesiącach zimowych wiatr stosunkowo często wieje z siłą przekraczającą 10m/s.

Obszar gminy znajduje się pod wpływem bryzy morskiej i lądowej - termicznych wiatrów miejscowych, powstających na skutek nierównomiernego nagrzewania się lądu i morza w półroczu ciepłym. Ponadto strefę plaży nadmorskiej charakteryzują silnie bodźcowe warunki bioklimatyczne. Promieniowanie słoneczne w tej strefie powiększone o albedo wody i piasku, posiada działanie bakteriobójcze. Najintensywniejsze jest tu działanie aerozolu morskiego. Potencjał balneologiczny środowiska wzmacnia ponadto sąsiedztwo borów nadmorskich wytwarzających specyficzny mikro-klimat, bogaty w fitoncydy i olejki eteryczne.

Obszar planu znajduje się również pod wpływem topoklimatu leśnego, który charakteryzuje się dużym osłabieniem promieniowania słonecznego, dużą zaciszą, wyrównanym profilem termicznym, podwyższoną wilgotnością względną powietrza, a przede wszystkim bakteriostatycznym działaniem olejków eterycznych. Lasy występujące na siedliskach świeżych i suchych są najbardziej wskazane do wykorzystania rekreacyjnego.

Gleby

Rozpatrywany teren, położony w obrębie kompleksu leśnego i pasm wydmych, charakteryzuje występowanie gleb wytworzonych w różnego rodzaju utworów piaszczystych, nieużytków z rolniczego punktu widzenia. Dużą część omawianego stanowią utwory piaszczyste i piaszczysto-gliniaste. Najczęściej są to lekkie gleby pseudobielicowe, zaliczane do klas: IVb, V i VI. Grunty te w znacznej części zostały przekształcone antropogenicznie (fragmenty terenu zostały zabetonowane) i straciły swoje wartości. Górne partie klifu nadmorskiego, gdzie obserwowane są procesy osuwiskowe stanowią zalesione zbocza, często pozbawione wierzchnich warstw gleby. Sporadycznie porastają je krzewy i samosiewy sosny.

Na obszarze planu znajdują się również gleby zurbanizowane, nie przydatne dla rolnictwa. Obszar częściowo został utwardzony i zabetonowany. W nadbrzeżnej części Bałtyku występują utwory piaszczyste - piaski wydmy, z punktu widzenia rolniczego – nieużytki. Przeważający ich obszar pokryty jest lasem.

Świat przyrody

W ramach opracowania pt. „Raport o oddziaływaniu na środowisko planowanego przedsięwzięcia polegającego na budowie zespołu hotelowo-rekreacyjnego wraz z infrastrukturą drogową i techniczną w zabudowie mieszkaniowo-usługoworekreacyjnej zlokalizowanego w miejscowości Poddąbie, gm. Ustka” wykonano inwentaryzację przyrodniczą. Prace terenowe prowadzone były w okresie 2011/2012. Obejmowały cały obszar planu oraz teren w promieniu 200 m od granic obszaru.

Rośliny

Podstawowe typy zbiorowisk roślinnych występujące w rejonie Poddąbia to nadmorskie lasy i murawy o układzie strefowym równoległym do brzegu morskiego oraz roślinność ruderalna obszarów zurbanizowanych. Na terenie planu oprócz roślinności występującej naturalnie, znajdują się zbiorowiska ruderalne towarzyszące obszarom zabudowanym, terenom placów i parkingów, sztucznych nasypów. Część rosnącego lasu w przeszłości została wycięta na potrzeby budowy jednostki wojskowej.

Szata roślinna jest tu mocno przeobrażona przez działalność człowieka, o czym świadczą znaczny udział zbiorowisk ruderalnych towarzyszących zachowanej zabudowie, na którą składają się budynki, schrony, drogi i utwardzone place, stworzone dla celów militarnych. Głębokim przeobrażeniem uległa ponadto topografia terenu, ponieważ większość powierzchni ziemnej zaadoptowana została dla potrzeb infrastruktury bazy wojskowej. Cały analizowany teren pokrywają więc obwałowania i wykopy ziemne, w które wkomponowano infrastrukturę dawnej bazy rakietowej. Miejscom tym również towarzyszy roślinność ruderalna i semiruderalna z klas *Artemisietea* i *Agropyreteea-intermedio repentis*. Okrajki na obrzeżach lasów i niektórych przydroży zajmuje „trawiaste” zbiorowisko z żarnowcem zwyczajnym i kostrzewą czerwoną, z pogranicza wrzosowiska i antropogenicznej murawy semiruderalnej.

Znaczny udział mają tu również fitocenozy leśne. Niestety wszystkie ich płaty mają charakter wtórny i zostały stworzone przez nasadzenia drzew prowadzone w latach 50 i 60 ubiegłego wieku. Głównym gatunkiem budującym drzewostan, tych leśnych zbiorowisk zastępczych, jest sosna zwyczajna (*Pinus sylvestris*), a towarzyszą jej niekiedy gatunki „lekko-

nasienne” jak brzoza brodawkowata (*Betula pendula*), czy osika (*Populus tremula*). W zbiorowiskach tych zaznacza się też udział gatunków obcych geograficznie takich jak czeremcha amerykańska (*Padus serotina*), dąb czerwony (*Quercus robur*), czy klon jesionolistny (*Acer negundo*), rozprzestrzeniające się z samosiewu. Klon jesionolistny występuje również wzdłuż niektórych dróg, gdzie wprowadzono go świadomie razem z innymi gatunkami obcymi takimi jak: topola balsamiczna, topola kanadyjska (*Populus xcanadensis*), czy robinia akacjowa (*Robinia pseudoacacia*). Poza granicami byłej bazy, w lokalnym obniżeniu terenu, stwierdzono też dwa płaty brzeziny bagiennej *Vaccinio uliginosi*-*Betuletum pubescentis*, siedliska przyrodniczego o kodzie 91D0-1. Roślinność reprezentowana przez ten zespół roślinny jest zgodna z fitocenozą potencjalną dla tego typu siedliska. Cechą wyróżniającą to bagienne siedlisko przyrodnicze jest między innymi znaczny udział mchów torfowców z rodzaju *Sphagnum* oraz brzoza omszona (*Betula pubescens*) występująca w drzewostanie.

Charakterystyczną cechą obszarów leśnych jest duży udział siedlisk hydrogeniczných na glebach organicznych (borowych i lasowych), związanych z występowaniem rozległych powierzchni o wysokim poziomie wody gruntowej oraz siedlisk boru suchego, wykształconych na obszarach wydm nadmorskich.

Na wydmowych siedliskach wykształconych z piasków eolicznych pochodzenia morską rozwijają się specyficzne zbiorowiska roślinne. Są to zbiorowiska tzw. wydm białych, zbudowane ze skupisk wysokich, rozłogowych traw, przede wszystkim - piaskownicy zwyczajnej, gatunku dominującego w płatach oraz wydmuchrzycy piaskowej. Trawom tym towarzyszą inne gatunki roślin zielnych – wszystkie w odmianie nadmorskiej, a wśród nich mikołajek nadmorski. Są to zbiorowiska powstające spontanicznie, choć w warunkach skrajnej antropopresji.

Na omawianym obszarze występują 3 gatunki chronionych porostów. Jeden gatunek objęty jest ochroną częściową (mąkla tarniowa), a dwa gatunki ochroną ścisłą (pawężnica rudawa i płaszczynka okopcona). Większość zinwentaryzowanych stanowisk tej grupy organizmów znajduje się na terenie planu. Są to w głównej mierze porosty nadrzewne (mąkla tarniowa i płaszczynka okopcona), które porastają pnie starych buków w północno-zachodniej części działki nr ew. 223. Stanowiska pawężnicy rudawej znajdują się na szczycie klifu (działka 223) i na dawnym placu na działce 26/6. Podczas inwentaryzacji stwierdzono występowanie 3 gatunków chronionych mchów, w tym 2 częściowo (rokietnik pospolity i torfowiec nastroszony) i 1 ściśle (torfowiec błotny) oraz 2 gatunków chronionych roślin naczyniowych (paprotka zwyczajna i kruszyna pospolita).

Wśród chronionych gatunków roślin najczęściej spotykany był rokietnik pospolity, którego liczne płaty występują w siedliskach leśnych zarówno na obszarze planu, jak i w jego sąsiedztwie. Druga w kolejności była kruszyna pospolita, której pojedyncze osobniki rosły w kilkudziesięciu miejscach. Pozostałe gatunki nie były tak liczne jak dwa wymienione powyżej i występowały co najwyżej na kilku stanowiskach. Podczas inwentaryzacji nie stwierdzono żadnych gatunków roślin z Załącznika II Dyrektywy Siedliskowej. Lokalizacje stanowisk chronionych gatunków porostów i roślin zaprezentowano na rysunku prognozy.

Zwierzęta

W wyniku badań terenowych na omawianym obszarze stwierdzono występowanie 7 gatunków bezkręgowców objętych ochroną. 6 z nich to owady, z których 2 objęte są ochroną częściową (trzmiel ziemny, trzmiel kamiennik), natomiast 4 gatunki chronione są ściśle (trzmiel ogrodowy, biegacz granulowany, biegacz fioletowy, ciólek matowy), a ciólek matowy dodatkowo wymaga ochrony czynnej. Zasiedla on starą buczynę w północno-zachodniej części działki 223. Może on także występować w strefie pośredniego oddziaływania przedsięwzięciach na terenie lasów gospodarczych, w miejscach bogatych w martwe drewno. Stwierdzono występowanie jednego gatunku ściśle chronionego skorupiaka, zmieraczka pla-

żowego, który występuje tylko na brzegami wód słonych. Odżywia się martwą materią organiczną, którą fale wyrzucają na brzeg. Na rysunku prognozy naniesiono lokalizację stanowiska ciołka matowego, którego wymagania środowiskowe są dość duże i występuje on raczej punktowo. Pominięto natomiast obrazowanie graficzne występowania zmierzacza plażowego, gdyż należy przyjąć, że występuje on na całej długości plaży, w okolicach styku morza i lądu. Nie naniesiono również obserwacji trzmieli i chrząszczy z rodziny biegaczowatych, ponieważ gatunki te były spotykane w wielu miejscach, są wysoko mobilne i posiadają szeroki zakres tolerancji środowiskowej.

Świat płazów planowanej inwestycji, i jej najbliższej okolicy jest ubogi. Stwierdzono łącznie występowanie trzech gatunków: ropuchy szarej, rzekotki drzewnej i żaby trawnej. Pojedyncze osobniki ropuchy szarej i żaby trawnej napotymano zarówno w obszarze planu, jak i w jego najbliższym sąsiedztwie. Dorosłego osobnika rzekotki drzewnej stwierdzono poza terenem MPZP. Podczas wizji terenowych nie odnotowano miejsc rozrodu płazów.

Podczas badań terenowych stwierdzono występowanie jednego gatunku gada, beznożej jaszczurki, padalca zwyczajnego. Obserwowany był trzykrotnie w sąsiedztwie terenu planu. Miejsca obserwacji padalca naniesiono na mapę. Nie naniesiono natomiast miejsc obserwacji płazów, gdyż w obrębie planu nie stwierdzono ważnych miejsc rozrodu płazów ani ich szlaków migracyjnych. Ze względu na bardzo małą wilgotność terenu, stwierdzone gatunki płazów jedynie epizodycznie przemieszczają się i żerują w obrębie terenu objętego inwentaryzacją.

W trakcie inwentaryzacji stwierdzono występowanie 73 gatunków ptaków. Wśród nich 46 to gatunki lęgowe, 4 zalatujące z sąsiedztwa, 18 przelotne, a 5 to gatunki zimujące. Na obszarze planu stwierdzono występowanie 28 gatunków lęgowych.

Teren planowanej inwestycji zasiedlają przede wszystkim pospolite gatunki ptaków o szerokim zakresie tolerancji środowiskowej np. zięba (*Fringilla coelebs*), trznadel (*Emberiza citrinella*), rudzik (*Erithacus rubecula*), kapturka (*Sylvia atricapilla*), kos (*Turdus merula*) czy też bogatka (*Parus major*). Gniazdowanie niektórych gatunków ptaków jest konsekwencją działalności człowieka. W przeszłości zostało stworzone odpowiednie siedlisko, bądź też pojawiło się ono wraz z ponownym zaprzestaniem wykorzystania tego terenu. Najlepszym przykładem jest kopciuszek (*Phoenicurus ochruros*) i muchołówka szara (*Muscicapa striata*) gniazdujące w budynkach, czy też dzwonec (*Carduelis chloris*) i makolągwa (*Carduelis cannabina*), gniazdujące w posadzonych „iglakach”. Podrośnięte nasadzenia sosnowe oraz sztucznie utworzone piaszczyste miejsca (np. nasypy obecnie porośnięte zbiorowiskami o charakterze muraw) są siedliskiem lęgowym 1 pary lerki (*Lullula arborea*), gatunku z I załącznika Dyrektywy Ptasiej, który został stwierdzony na działce nr ewid. 25/11. Z punktu widzenia prawnego i ochrony ptaków w skali europejskiej jest to najcenniejszy gatunek lęgowy stwierdzony na obszarze planu. Znaczną część obszaru zajmują podrośnięte nasadzenia sosnowe oraz słabo zachowane nadmorskie buczyny, które razem tworzą mało rozwinięte środowisko leśne sprzyjające występowaniu: świergotka drzewnego (*Anthus trivialis*), pierwiosnka (*Phylloscopus colybita*), piecuszka (*Phylloscopus trochilus*) i świstunki leśnej (*Phylloscopus sibilatrix*) oraz śpiewaka (*Turdus philomelos*). Plaża i klify, które znajdują się na działce 223 są środowiskiem gniazdowania pliszki siwej, a stara buczyna kowalika (*Sitta europaea*).

Znacznie bogatsze i cenniejsze pod względem ornitologicznym od obszaru planu jest jego sąsiedztwo. Znaczna jego część na południu i północy stanowią kilkudziesięcioletnie dobrze rozwinięte drzewostany o charakterze borów mieszanych oraz buczyn na północy w sąsiedztwie klifu. Są one siedliskiem lęgowym siniaka (*Columba oenas*) oraz dzięcioła czarnego (*Dryocopus martius*) i muchołówki małej (*Ficedula parva*). Dzięcioł czarny i muchołówka mała to gatunki z I Załącznika Dyrektywy Siedliskowej i są one najcenniejszymi ptakami stwierdzonymi w sąsiedztwie obszaru planu. Do grupy tych ptaków zalicza się również derkacz (*Crex crex*) stwierdzony na osuszonych łąkach na południowy wschód od granic obszaru

planu. Wśród przelotnych dominowały ptaki z tzw. grupy ptaków wodno-błotnych (przede wszystkim blaszkodziobe). Większość ptaków przelotnych odnotowana była na wybrzeżu, ale część przelatywała również nad obszarem planu. Ptaki zimujące reprezentowane były przede wszystkim przez ptaki związane z wodami morskimi (np. lodówka *Clangula hyemalis*).

Podczas inwentaryzacji na omawianym terenie stwierdzono występowanie 13 gatunków ssaków, 9 z nich na terenie planu i 10 w jego sąsiedztwie. Grupę tę poszerzono o gatunki, które potencjalnie mogą występować na omawianym obszarze, ale nie stwierdzono ich podczas inwentaryzacji. Łącznie potencjalnie może występować 28 gatunków ssaków. Stwierdzono występowanie 6 gatunków ssaków objętych ochroną ścisłą, w tym 3 gatunki nietoperzy (nocek nieoznaczony, mroczek późny i borowiec wielki), które przylatują na obszar i wykorzystują go jako żerowisko. Pozostałe stwierdzone ssaki chronione to wiewiórka pospolita, ryjówka aksamitna i jeż wschodni, a dodatkowo występować może jeszcze ryjówka malutka i łasica. Najbardziej z badanym terenem związane są małe ssaki naziemne, a najmniej nietoperze i duże ssaki kopytne, które posiadają duże arealy osobnicze.

Korytarze ekologiczne

Rozpatrywany obszar gminy położony jest w granicach tzw. korytarza ekologicznego rangi ponadlokalnej, w którym znajdują się projektowane obszary Natura 2000, Słowiński Park Narodowy, obszary chronionego krajobrazu. Wzdłuż brzegu morza przebiega południowo-bałtycki szlak wędrówki ptaków i przebywania ptaków wodnych, obejmujący pas obszaru morskiego przylegający do północnych granic gminy Ustka do izobaty 20 m, natomiast pas lądu w północnej części gminy aż do południowej granicy obszaru błot nadmorskich wraz z przyległymi lasami to lądowy, nadbałtycki szlak ptaków. Strefa brzegu morskiego należy do najważniejszych w skali Pomorza i Europy ostoj ptasich, wykorzystywanym podczas masowych wędrówek ptaków. Tereny te wykorzystywane są jako bazy żerowe, zimowiska oraz lęgowiska. Okolice jeziora Gardno wraz z otaczającymi je bagnami są miejscem gromadzenia się i wypoczynku dochojących do kilku tysięcy osobników, stad ptaków wodnych: kaczek, gęsi, siewkowców, batalionów, łabędzi, biegusów, brodzieńców i bekasów.

Wysoczyznowe płaty dużych kompleksów leśnych, pas wydm nadmorskich wraz ze strefą brzegową morza, nadmorskie równiny torfowiskowe i przybrzeżne jeziora składają się na ośnowę ekologiczną gminy Ustka. Ich uzupełnieniem są elementy lokalne, zbudowane z korytarzy ekologicznych małych form dolinnych cieków, płatów kompleksów leśnych i zadrzewień, płatów małych zbiorników wodnych i hydrogenicznych zagłębień terenu. Ośnowa ekologiczna stanowi system terenów przyrodniczo aktywnych, umożliwiający przyrodnicze powiązania funkcjonalne w płaszczyźnie horyzontalnej oraz utrzymanie względnej równowagi ekologicznej środowiska przyrodniczego.

2.2 Prawne formy ochrony przyrody

Wybitne walory przyrodnicze i krajobrazowe środowiska gminy Ustka zdecydowały o utworzeniu różnorodnych form ochrony obszarowej. Teren planu znajduje się w obrębie obszaru chronionego krajobrazu „Pas Pobrzeża na Wschód od Ustki”. Położony jest również w obrębie obszaru Natura 2000 „Klify Poddębские” PLH220100 oraz „Przybrzeżne wody Bałtyku” PLB990002.

Obszar planu położony jest w odległości ok. 4 km na zachód od granic Słowińskiego Parku Narodowego obejmującego jez. Gardno. W tym rejonie zasięg SPN pokrywa się z obszarem specjalnej ochrony ptaków „Ostoja Słowińska” (kod obszaru PLB220003) oraz specjalnym obszarem ochrony siedlisk „Ostoja Słowińska” (kod obszaru PLH220023).

Obszar chronionego krajobrazu „Pas pobraża na wschód od Ustki”

Obszar chronionego krajobrazu obejmuje tereny chronione ze względu na wyróżniający się krajobraz o zróżnicowanych ekosystemach, wartościowe ze względu na możliwość zaspokajania potrzeb związanych z turystyką i wypoczynkiem lub pełnioną funkcją korytarzy ekologicznych.

Opisywany obszar został powołany w 1981 r. rozporządzeniem Wojewody Słupskiego (Uchwała nr X/42/81 z dnia 8.12.1981, Dz. Urz. Woj. Słupskiego z 1981 nr 9 poz. 23, Rozporządzenie Nr 5/05 Wojewody Pomorskiego z dnia 24.03.2005 Dz. Urz. Woj. Pom. Nr 29 p.585 ze zmianami wg Rozporządzenia. Nr 23/07 z dn. 6.07.2007, Dz. Urz. Woj. Pom. Nr 117, p.2036, uchwała nr 1161/XLVII/10 sejmiku województwa pomorskiego z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu w województwie pomorskim). Zajmuje powierzchnię 3336 ha i wyznaczony został w celu ochrony walorów przyrodniczych klifowego oraz wydmowego odcinka wybrzeża.

Zasady gospodarowania w obszarze chronionego krajobrazu zostały określone w uchwale sejmiku województwa pomorskiego z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu w województwie pomorskim. W wymienionym dokumencie wskazuje się kierunki działań w zakresie czynnej ochrony ekosystemów, polegającej m.in. na utrzymaniu ciągłości korytarzy ekologicznych, zachowanie i utrzymanie spójności zbiorowisk roślinnych, powstrzymywanie ich fragmentacji, prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej.

Zgodnie z obowiązującym dokumentem, na obszarze chronionego krajobrazu „Pas pobraża na wschód od Ustki” obowiązują zakazy:

- zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk, złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności związanych z racjonalną gospodarką rolną, leśną, rybacką i łowiecką;
- realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008r. Nr 199, poz. 1227 ze zm.);
- likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają one z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej i zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych;
- wydobywania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu;
- wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym, przeciwpowodziowym lub przeciwoświsiskowym lub utrzymaniem, budową, odbudową, naprawą lub remontem urządzeń wodnych;
- dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż ochrona przyrody lub zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz racjonalna gospodarka wodna lub rybacka;
- likwidowania naturalnych zbiorników wodnych, starorzeczy i obszarów wodno-błotnych;
- lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników wodnych, z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej.

Ponadto, wprowadza się zakaz lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 200 m od linii brzegów klifowych oraz w pasie technicznym brzegu morskiego.

Wymienione zakazy nie dotyczą między innymi:

- obszarów zwartej zabudowy miast i wsi, w granicach określonych w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin (lub w równorzędnych dokumentach planistycznych), gdzie dopuszcza się uzupełnianie zabudowy mieszkaniowej i usługowej pod warunkiem wyznaczenia nieprzekraczalnej linii zabudowy od brzegu wód, określonej poprzez połączenie istniejących budynków na przylegających działkach;
- wyznaczanych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego terenów dostępu do wód publicznych oraz w zakresie niezbędnym do pełnienia funkcji plaż, kąpielisk i przystani;
- istniejących, obiektów lotniskowych, mieszkalnych i usługowych, zrealizowanych na podstawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które utraciły moc przed dniem 1 stycznia 2004 r. - gdzie dopuszcza się przebudowę i modernizację istniejącego zainwestowania w celu poprawy standardów ochrony środowiska oraz walorów estetyczno-krajobrazowych, pod warunkiem nie zwiększania powierzchni zabudowy, a także nie przybliżania zabudowy do brzegów wód, jeżeli w trakcie postępowania strona wykaże brak niekorzystnego wpływu planowanej inwestycji na chronione w danym obszarze ekosystemy i krajobraz.

Obszary Natura 2000

Za obszar Natura 2000 uznaje się obszar specjalnej ochrony ptaków, specjalny obszar ochrony siedlisk lub obszar mający znaczenie dla Wspólnoty, utworzony w celu ochrony populacji dziko występujących ptaków lub siedlisk przyrodniczych lub gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty Europejskiej. Zgodnie z art. 33 ustawy o ochronie przyrody, na obszarze Natura 2000 zabrania się podejmowania działań mogących znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, w tym w szczególności mogących:

- pogorszyć stan siedlisk przyrodniczych lub siedlisk gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000;
- wpłynąć negatywnie na gatunki, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000;
- pogorszyć integralność obszaru Natura 2000 i jego powiązań z innymi obszarami.

Zezwolenie na realizację planu lub przedsięwzięcia mogącego znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony istniejących lub zgłoszonych obszarów Natura 2000 może zostać wydane wyłącznie w przypadku zaistnienia koniecznych wymogów nadrzędnego interesu publicznego, czyli:

- zapewnienia ochrony zdrowia i życia ludzi;
- zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego (np. budowa infrastruktury wojskowej, ochrona przed powodzią);
- uzyskania korzystnych następstw o pierwszorzędym znaczeniu dla środowiska przyrodniczego (np. budowa oczyszczalni ścieków).

W takich przypadkach musi być zapewniona tzw. kompensacja przyrodnicza, niezbędna do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000. Może to być np. objęcie ochroną innego dodatkowego terenu, na którym występują takie same siedliska lub gatunki, dla których ochrony powołano lub zamierzano powołać dany obszar Natura 2000.

Specjalny obszar ochrony siedlisk Klify Poddębskie (kod obszaru PLH220100)

Ostoja obejmuje klifowy i wydmy brzeg Bałtyku między Orzechowem a Rowami oraz fragment kompleksu leśnego i wydm parabolicznych na jego zapleczu. Brzeg klifowy zróżnicowany jest wysokościowo od 5 do 35m n.p.m. Występują to zarówno odcinki klifu martwego, jak i żywego. Klif zbudowany kolejno z szarej gliny zwałowej, piasków mierzejowych oraz młodoholocenijskich torfów i gleb kopalnych w zachodniej części przykrytych piaskami eolicznymi. Omawiany odcinek wybrzeża stanowi jeden z najaktywniejszych klifów na południowym wybrzeżu Bałtyku. Według danych archiwalnych brzeg na wschód od Ustki cofnął się w latach 1862-1938 o 150 cm (w tempie ok. 2 m/rok). W latach 1960-1978 dolna podstawa klifu cofnęła się o 32 m. Brzeg wydmy dość niski, miejscami z wykształconymi inicjalnymi stadiami wydmy białym i wydmy szarymi. Na zapleczu klifu zlokalizowanych jest kilka wydmy parabolicznych, do niedawna ruchomych. Ostoja obejmuje dość silnie zróżnicowane spektrum siedliskowe, obok siedlisk oligotroficznym występują tu także relatywnie żyzne siedliska buczyn, grądów i łągów.

Głównym zagrożeniem dla ostoji jest turystyka pobytowa, piesza i rowerowa oraz prace związane z obroną przed aktywnością morza i ochroną wybrzeża. Pewien wpływ na ostoję ma też gospodarka leśna, szczególnie próby zalesienia wydmy, a także dawniejsze osuszanie siedlisk hydrogenicznych. Z zagrożeń naturalnych wymienić należy aktywność morza, która ukształtowała obecny obraz środowiska przyrodniczego, ale jednocześnie stanowi czynnik destabilizujący. Efektem działalności abrazyjnej jest m.in. dość duże tempo niszczenia klifu w okolicach Poddębia.

Według danych zawartych w standardowym formularzu danych, na opisywanym obszarze Natura 2000 wyszczególnia się następujące siedliska:

- 2180 Lasy mieszane i bory na wydmy nadmorskich;
- 9110 Kwaśne buczyny (Luzulo-Fagenion);
- 1230 Klify na wybrzeżu Bałtyku;
- 9160 Grąd subatlantycki (Stellario-Carpinetum);
- 91D0 Bory i lasy bagienne (Vaccinio uliginosi-Betuletum pubescentis, Vaccinio uliginosi-Pinetum, Pino mugo-Sphagnetum, Sphagno girgensohnii-Piceetum i brzoźowo-sosnowe bagienne lasy borealne);
- 6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (Arrhenatherion elatioris);
- 91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (Salicetum albo-fragilis, Populetum albae, Alnenion glutinoso-incanae, olsy źródłiskowe);
- 9190 Pomorski kwaśny las brzoźowo-dębowy (Betulo-Quercetum);
- 2120 Nadmorskie wydmy białe (Elymo-Ammophiletum);
- 2130 Nadmorskie wydmy szare;
- 2110 Inicjalne stadia nadmorskich wydmy białych;
- 9130 Żyzne buczyny (Dentario glandulosae-Fagenion, Galio odorati-Fagenion).

Obszar specjalnej ochrony ptaków Przybrzeżne Wody Bałtyku (kod obszaru PLB990002)

Obszar ten obejmuje wody przybrzeżne Bałtyku o głębokości od 0 do 20 m. Jej granice rozciągają się na odcinku 200 km, poczynając od nasady Półwyspu Helskiego, a na Zatoce Pomorskiej kończąc. Dno morskie jest nierówne, deniwelacje sięgają 3 m.

Ostoja ptasia o randze europejskiej E 80. Na obszarze zimują w znaczących ilościach 2 gatunki ptaków z Załącznika I Dyrektywy Rady 79/409/EWG: nur czarnoszyi i nur rdzawoszyi (C7). W okresie zimy występuje powyżej 1% populacji szlaku wędrówkowego (C3) lodówki, co najmniej 1% nurnika i uhli. W faunie bentosowej dominują drobne skorupiaki.

Rzadko obserwowane są duże ssaki morskie - foki szare *Phoca hispida* i obrączkowane *Halichoerus grypus* oraz morświny *Phocaena phocaena*.

2.3. Stan oraz tendencje przeobrażeń środowiska przyrodniczego

Powietrze atmosferyczne

Wyróżnia się trzy główne grupy zanieczyszczeń powietrza atmosferycznego. Należą do nich źródła komunalno-bytowe, transport drogowy oraz przemysł.

Źródła komunalno-bytowe, w głównej mierze odpowiedzialne są za podwyższone stężenia zanieczyszczeń, szczególnie pyłu zawieszonego, benzo(a)pirenu i dwutlenku siarki, w sezonie zimowym. Stosowanie w lokalnych kotłowniach i domowych piecach grzewczych niskosprawnych urządzeń i instalacji kotłowych, ich zły stan techniczny i nieprawidłowa eksploatacja oraz spalanie złej jakości paliw (zasiarczonych, zapozielonych i niskokalorycznych węgla, mułów węglowych, a także wszelkich odpadów z gospodarstw domowych), są głównym powodem tzw. niskiej emisji. Duża ilość źródeł wprowadzających zanieczyszczenia z kominów o niewielkiej wysokości sprawia, że zjawisko to jest bardzo uciążliwe, gdyż zanieczyszczenia gromadzą się wokół miejsca powstawania, a są to najczęściej obszary o zwartej zabudowie mieszkaniowej. Niska emisja jest szczególnie uciążliwa w regionach górskich, gdzie występują niekorzystne warunki dla rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń.

Transport drogowy wpływa na całoroczny poziom tlenków azotu w powietrzu oraz podwyższony poziom pyłu zawieszonego PM10 i benzenu. Duże zanieczyszczenie powietrza występuje na skrzyżowaniach głównych ulic i dróg, przy trasach komunikacyjnych o dużym natężeniu ruchu biegnących przez obszary o zwartej zabudowie. Przyczyną nadmiernej emisji zanieczyszczeń ze środków transportu jest przede wszystkim zły stan techniczny pojazdów, ich nieprawidłowa eksploatacja, przestoje w ruchu spowodowane złą organizacją ruchu i zbyt małą przepustowością dróg.

Do grupy źródeł przemysłowych zalicza się elektrownie, elektrociepłownie, duże kotłownie przemysłowe i procesy produkcyjne.

Podstawę oceny jakości powietrza stanowi określone w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 3 marca 2008 r w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U.08.47.281) poziomy substancji w powietrzu: dopuszczalne, docelowe, celów długoterminowych oraz alarmowe.

Oceny jakości powietrza na terytorium kraju dokonuje się z uwzględnieniem dwóch grup kryteriów: ustanowionych ze względu na ochronę zdrowia ludzi (z podziałem na ochronę zdrowia dla uzdrowisk i obszarów ochrony uzdrowiskowej) oraz ustanowionych ze względu na ochronę roślin.

Badania i pomiary stanu jakości powietrza prowadzi Wojewódzki Inspektorat Środowiska w Gdańsku. Ocena jakości powietrza dotyczy najważniejszych wskaźników, dla których istnieją reprezentatywne dane pomiarowe:

- zanieczyszczeń podstawowych, powszechnie występujących na obszarze kraju: dwutlenku siarki (SO₂), dwutlenku azotu (NO₂) i pyłu zawieszonego, powstających głównie podczas spalania paliw do celów grzewczych,
- zanieczyszczeń specyficznych: benzenu, metali ciężkich (ołowiu, arsenu, niklu, kadmu), benzo-a-pirenu, tlenku węgla, ozonu pochodzących z różnych procesów technologicznych, a także z procesów spalania i ze źródeł mobilnych.

Oceny pod kątem ochrony roślin dokonuje się na podstawie badań dwutlenku siarki, tlenków azotu oraz ozonu.

Źródłem emisji zanieczyszczeń na terenie planu atmosfery jest niska emisja, pochodząca ze spalania węgla w gospodarstwach domowych i niewielkich kotłowniach lokalnych, a

także emisje ze źródeł komunikacyjnych. Większość obiektów turystycznych jest sezonowa i nie posiada systemów ogrzewania, za wyjątkiem części ośrodków czasowych w Rowach, które ogrzewane są olejem.

Według ocen jakości powietrza opublikowanych przez WIOŚ w Gdańsku (raporty o stanie środowiska w województwie pomorskim publikowane w latach 2005-2009 przez Bibliotekę Monitoringu Środowiska), obszar planu zaklasyfikowany został do strefy lęborsko-słupskiej. Obecnie strefa ta znajduje się w najwyższej klasie A, co oznacza, że poziom badanych substancji nie przekracza poziomu dopuszczalnego.

Oceny jakości powietrza w roku 2010 dokonano w oparciu o nowy układ stref wyznaczonych w oparciu o podział administracyjny kraju. Swymi granicami obejmują aglomeracje, miasta powyżej 100 tys. mieszkańców oraz pozostałe obszary leżące w granicach województwa. Tak więc z 9 stref jeszcze w 2009 r., pozostały w województwie dwie: aglomeracja trójmiejska, do której zalicza się Gdańsk, Gdynię i Sopot oraz pozostałą część województwa zwaną strefą pomorską. Obszar planu znajduje się w strefie pomorskiej. Ze względu na zawartość w powietrzu dwutlenku siarki, dwutlenku azotu, tlenku węgla, PM_{2,5}, benzenu, metali w pyłe PM₁₀ (ołowiu, arsenu, kadmu i niklu) i ozonu strefę zaliczono do klasy A. Natomiast ze względu na zanieczyszczenie pyłem PM₁₀ i benzo(a)pirenem do klasy C. Na obszarze strefy sklasyfikowanej jako C należy określić szczegółowo obszar, na którym występują przekroczenia stężeń dopuszczalnych, oraz opracować program ochrony powietrza.

Na obszarze planu nie znajdują się emitory zanieczyszczeń atmosferycznych.

Jakość środowiska wodnego

Podstawowym aktem prawnym określającym zasady gospodarowania zasobami wodnymi jest Prawo wodne z dnia 18 lipca 2001 roku (Dz. U. 2001 Nr 115 poz. 1229) wraz ze szczegółowymi przepisami wykonawczymi. Ocena stanu jakości wód opiera się na zasadach określonych w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 20 sierpnia 2008 r. w sprawie sposobu klasyfikacji stanu jednolitych części wód powierzchniowych (Dz. U. 2008.162.1008). Ocena przebiega w trzech etapach: ocena stanu ekologicznego (klasyfikacja elementów biologicznych, fizykochemicznych, ocena stanu/potencjału ekologicznego), ocena stanu chemicznego (obecność substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego i innych substancji zanieczyszczających) oraz ocena stanu wód przez porównanie stanu ekologicznego i stanu chemicznego. Badania jakości wód prowadzi się w ramach monitoringu środowiska, na który składają się monitoring diagnostyczny, operacyjny i badawczy.

Zgodnie z podziałem na jednolite części wód podziemnych (JCWPd) teren byłej jednostki wojskowej znajduje się w obrębie jednolitej części wód podziemnych nr 11 (PLGW240011). Jednostka ta sklasyfikowana została jako JCWPd o dobrym stanie ilościowym i jakościowym oraz jako niezagrożona osiągnięciem celów środowiskowych. Stan wód podziemnych badany jest w ramach monitoringu jednolitych części wód podziemnych na poziomie krajowym - przez Państwowy Instytut Geologiczny PIG, na poziomie regionalnym - przez WIOŚ w Gdańsku wraz z Delegaturą w Słupsku. Ostatnie dane obserwacyjne pochodzą z 2010 r. Oceny stanu JCWPd i w poszczególnych punktach badawczych dokonano wówczas w oparciu o rozporządzenie MŚ z 2008 r. w sprawie kryteriów i sposobu oceny stanu wód podziemnych (Dz. U. nr 143, poz. 896). Zgodnie z ww. rozporządzeniem ocena wód obejmuje klasyfikację elementów fizykochemicznych stanu wód podziemnych w pięciu klasach jakości (klasa I –bardzo dobrej, klasa II –dobrej, klasa III –zadowalającej, klasa IV – niezadowalającej i klasa V – złej) oraz ocenę stanu chemicznego, przy czym klasy I, II, III oznaczają dobry stan chemiczny, klasy IV, V – słaby.

W obrębie omawianego terenu stan wód podziemnych nie był monitorowany. Obszar ten nie jest skanalizowany. Z uwagi na dotychczasowe użytkowanie można spodziewać się

obecności w gruncie zanieczyszczeń substancjami ropopochodnymi pochodzącymi z eksploatacji pojazdów, zwłaszcza w otoczeniu dawnej stacji paliw.

W ramach monitoringu regionalnego w 2010 r. w obrębie jednostki nr 11, badania prowadzone były m. in. w Dębnie, w Rowach i w Ustce. W najbliższej zlokalizowanym przedmiotowego terenu punkcie w Dębnie badane wody w osadach trzeciorzędowych na ujęciu wiejskim (otw. 100082) wykazywały wg badań WIOŚ I klasę jakości (dobry stan chemiczny). Napięte zwierciadło wody posiada tu 26 m izolację naturalną. W Ustce, na ujęciu miejskim, wody w utworach trzeciorzędowych odpowiadały II klasie jakości (dobry stan chemiczny). W Rowach, gdzie badano wody czwartorzędowe o napiętym zwierciadle (piezometr w OW Columbus), jakość wód odpowiadała V klasie, na co wpływ miały przede wszystkim zawartości amoniaku. Stan chemiczny wód określono jako zły.

Zarówno w Rowach i jak i w Ustce stwierdzono w wodach podwyższone zawartości chlorków, będące wynikiem prawdopodobnie intensywnej eksploatacji ujęć w pasie przybrzeżnym Bałtyku. Możliwe są również naturalne anomalie geochemiczne takie, jak ingresja słonych wód morskich, czy przenikanie zasolonych wód z głębszych pięter do czwartorzędowego piętra wodonośnego. Istotnym problemem i jednocześnie zagrożeniem dla jakości wód podziemnych w omawianym rejonie pozostaje także niedostateczna sanitacja obszarów wiejskich.

Zgodnie z oceną stanu chemicznego i ilościowego jednolitych części wód podziemnych w roku 2010 (GIOŚ i PIG, 2011) wody jednostki JCWPd 11 charakteryzowały się dobrym stanem chemicznym jak i ilościowym. Najbliższy przedmiotowego terenu punkt monitoringowy znajduje się w miejscowości Machowinko, ok. 2,9 km na południe. Wg danych z 2010 r. jakość wody odpowiadała II klasie jakości.

Jakość wód Bałtyku

Monitoring jakości wód morskich oraz ocenę stanu sanitarnego kąpielisk prowadzi Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Gdańsku. Na podstawie laboratoryjnych badań próbek jakości wody inspektorat orzeka o przydatności wody do kąpieli z kąpielisk położonych nad otwartym morzem w powiecie słupskim. W ostatnich latach utrzymuje się dobry stan sanitarny przybrzeżnych wód morskich w rejonie kąpieliska w Poddąbiu. Dopuszczone jest tam organizowanie kąpielisk.

Jakość gleb

Wartości dopuszczalne stężeń związków w glebie lub ziemi zawarte są w Rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 9 września 2002 w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi (Dz. U. Nr 165, poz. 1359).

Zmiany w obrębie litosfery zachodzą głównie na skutek czynników związanych z urbanizacją, rekreacją i składowaniem odpadów. Na skutek rozwoju rekreacji najbardziej zagrożone są wydmy nadmorskie. Silnie degradowanymi elementami środowiska jest tam narażona na wydeptywanie szata roślinna i zagrożona zmianą właściwości fizycznych gleba. Niszczenie roślinności wydmowej powoduje nasilenie niekorzystnych procesów erozji wietrznej. Przekształcenie fizycznych właściwości gleb powoduje zmniejszenie infiltracji wód opadowych, rozwijają się procesy spłukiwania, zapoczątkowujące procesy erozyjne. Wybitne walory krajobrazowe, znaczący potencjał rekreacyjny gminy oraz rosnące zagospodarowanie rekreacyjne gminy sprawiają, że w przyszłości zagadnienie to może stanowić istotne zagrożenie dla środowiska.

W glebach możliwe jest występowanie zanieczyszczeń pochodzących z transportu samochodowego odbywającego się w ubiegłych latach na terenie jednostki wojskowej. Możliwe są kumulacje metali ciężkich i węglowodorów w glebach. Niekorzystne dla jakości gleb jest

również wysypywanie gruzu i gruntu z wykopów oraz niekontrolowane składowanie odpadów na terenach leśnych.

Klimat akustyczny

Standardy jakości klimatu akustycznego zależą od funkcji i przeznaczenia terenu, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 roku w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. nr 120, poz. 826 ze zm.) (Tabela 1). Na obszarze planu identyfikuje się tereny chronione przed hałasem, do których należą tereny zabudowy zagrodowej.

Tab.1. Dopuszczalne poziomy hałasu w środowisku powodowane przez poszczególne grupy źródeł hałasu, z wyłączeniem hałasu powodowanego przez starty, lądowania i przeloty statków powietrznych oraz linie energetyczne, wyrażone wskaźnikami L_{DWN} i L_N , które to wskaźniki mają zastosowanie do prowadzenia długookresowej polityki w zakresie ochrony przed hałasem.

Rodzaj terenu	Dopuszczalny długookresowy średni poziom dźwięku A w dB			
	Drogi lub linie kolejowe ¹⁾		Pozostałe obiekty i działalność będąca źródłem hałasu	
	L_{DWN}	L_N	L_{DWN}	L_N
	przedział czasu odniesienia równy wszystkim			
	dobom w roku	porom nocy	dobom w roku	porom nocy
Strefa ochronna „A” uzdrowiska Tereny szpitali poza miastem	50	45	45	40
Tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej Tereny zabudowy związanej ze stałym pobytem dzieci i młodzieży Tereny domów opieki społecznej tereny szpitali w miastach	64	59	50	40
Tereny zabudowy mieszkaniowej wielnorodzinnej i zamieszkania zbiorowego Tereny zabudowy zagrodowej Tereny rekreacyjno-wypoczynkowe Tereny mieszkaniowo-usługowe	68	59	55	45
Tereny w strefie śródmiejskiej miast powyżej 100 tys. mieszkańców ²⁾	70	65	55	45

Objaśnienia:

¹⁾ Wartości określone dla dróg i linii kolejowych stosuje się także dla torowisk tramwajowych poza pasem drogowym i kolei linowych.

²⁾ Strefa śródmiejska miast powyżej 100 tys. mieszkańców to teren zwartej zabudowy mieszkaniowej z koncentracją obiektów administracyjnych, handlowych i usługowych. W przypadku miast, w których występują dzielnice o liczbie mieszkańców pow. 100 tys. mieszkańców, można wyznaczyć w tych dzielnicach strefę śródmiejską, jeżeli charakteryzuje się ona zwartą zabudową mieszkaniową z koncentracją obiektów administracyjnych, handlowych i usługowych.

Na obszarze planu nie identyfikuje się terenów chronionych przed hałasem. Obszar nie jest zamieszany, nie znajdują się tu także obiekty turystyczne. Potencjalne emisje hałasu związane są z ruchem pojazdów samochodowych odbywający się szosą obsługującą teren. Ze względu na znikome natężenie ruchu mają one charakter incydentalny i praktycznie nie wpływają na stan środowiska akustycznego obszaru planu.

Degradacja szaty roślinnej i walorów krajobrazowych

Przestrzeń obszaru planu jest silnie przekształcona na skutek budowy jednostki wojskowej. Fragment lasu położony na wydmach został zdegradowany. Obecne na obszarze planu obiekty charakteryzują się wątpliwymi walorami estetycznymi i powinny zostać usunięte przed wprowadzeniem nowego zagospodarowania.

Degradacja szaty roślinnej występuje również na obszarach leśnych, gdzie przejawia się monotypizacją, polegającą na tworzeniu znacznych powierzchni monokultur gatunków drzew iglastych, bez zróżnicowania typów siedlisk (częste na gruntach porolnych). Inną formą

jest pinetyzacja, związana z wprowadzaniem gatunków drzew iglastych na siedliska lasów liściastych. Powoduje to obniżanie potencjału żyznych siedlisk i zmniejszanie bioróżnorodności obszarów leśnych. Dość częstą formą jest juwenalizacja, szczególnie długowiecznych lasów bukowych i dębowych, jako skutek eksploatacji ich drzewostanów w wieku określonym tylko zasadami gospodarki leśnej. Przejawem tej formy jest brak starodrzewów, natomiast rozpowszechnione są młodociane i regeneracyjne fazy rozwoju zbiorowisk leśnych.

Stanowiska chronionych gatunków roślin występujące poza ustanowionymi formami ochrony przyrody są zagrożone przede wszystkim masową, niekontrolowaną penetracją turystyczną. Znaczący wpływ ma również masowe pozyskiwanie runa leśnego (jadalne gatunki grzybów, jagody).

Negatywny wpływ na zachowanie wrażliwych siedlisk w pasie nadmorskim ma też niszcząca działalność morza na erodowanym brzegu klifowym.

2.4. Uwarunkowania ekofizjograficzne

Terytorium planu wg „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Ustka” zalicza się do nadmorskiej strefy rekreacyjnej – kompleksu związanego z rekreacyjnym wykorzystaniem morza. Obszar planu przeznaczony pod zabudowę mieszkaniowo-usługową i rekreacyjną, stanowić może zaplecze turystyczne obszaru nadmorskiego. Należy zaznaczyć, że przekroczenie obciążenia rekreacyjnego będzie oznaczać uruchomienie lub przyspieszenie procesów degradacji środowiska i w konsekwencji utratę walorów rekreacyjnych obszaru.

W obszarze planu oraz w jego najbliższym sąsiedztwie nie występują obiekty uciążliwe dla środowiska. Ze względu na walory przyrodnicze obszaru gminy zaleca się nie lokalizować nowych obiektów zaliczanych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów o ochronie środowiska. Konieczne jest pełne wyposażenie obszaru gminy, zwłaszcza terenów intensywnego zainwestowania w systemy odprowadzania i oczyszczania ścieków.

Szczególnie istotna jest ochrona krajobrazu oraz ograniczenie antropopresji (szczególnie zabudowy kubaturowej) na terenach położonych w sąsiedztwie najcenniejszych chronionych przyrodniczo obszarów, w tym na obszarze chronionego krajobrazu.

Szczególny nacisk powinien być położony na dbałość o jakość architektury na obszarze planowanej zabudowy rekreacyjnej w Poddąbiu. Rozwój przestrzenny miejscowości powinien w dużym stopniu uwzględniać świadome kształtowanie harmonijnego krajobrazu osadniczego i utrzymanie atrakcyjności turystycznej Poddąbia.

2.5. Tendencje przeobrażeń środowiska przy braku realizacji MPZP

Teren opracowania w chwili obecnej nie podlega przekształceniom. Na obszarze niszczącej jednostki wojskowej obserwuje się zjawisko sukcesji roślinnej. Z punktu widzenia funkcjonowania środowiska taki stan jest korzystny. Brak przekształceń w strukturze funkcjonalno-przestrzennej obszaru będzie oznaczał utrzymanie aktualnych, niekorzystnych oddziaływań na krajobraz tej części wybrzeża. Zdegradowana przestrzeń wymaga uporządkowania i wprowadzenia zagospodarowania zgodnego z istniejącymi uwarunkowaniami.

3. Analiza ustaleń planu i ocena zgodności z uwarunkowaniami ekofizjograficznymi

Analizę rozwiązań funkcjonalno-przestrzennych zawartych w projekcie uchwały dokonuje się pod kątem zgodności z uwarunkowaniami ekofizjograficznymi, zgodności z przepisami ochrony środowiska oraz rozwiązań eliminujących lub ograniczających negatywne wpływy na środowisko.

Realizacja postanowień planu oznaczać będzie likwidację części obiektów wojskowych usytuowanych na terenach przeznaczonych pod zainwestowanie. Z punktu widzenia poprawy estetyki krajobrazu, rewitalizację zdegradowanej przestrzeni należy ocenić pozytywnie. Pozostałości infrastruktury wojskowej położone w obrębie pasa technicznego, gdzie nie wprowadza się zagospodarowania, prawdopodobnie nie zostaną zlikwidowane i w dalszym ciągu stanowić będą negatywną dominantę w przestrzeni.

Zaznacza się, że zaprojektowane tereny obejmują przestrzeń antropogenicznie przekształcone, o przeobrażonej rzeźbie terenu i w dużej mierze pozbawione naturalnej roślinności. Planowany układ drogowy przebiegać będzie częściowo po istniejących, utwardzonych drogach. Planowane tereny przeznaczone na zainwestowanie obejmują również miejsca występowania samoistnie ukształtowanej zieleni. Drzewa i krzewy w miejscach kolizji z planowaną zabudową mogą zostać wycięte.

Zieleń lasów ochronnych pasa technicznego, nadmorskie klify, plaże oraz prawnie chronione siedliska przyrodnicze zabezpiecza się przed antropopresją. Wzdłuż brzegu morskiego wyznacza się teren plaży i wydmy, teren lasu ochronnego pasa technicznego oraz tereny zieleni krajobrazowej. Zachowanie tych obszarów umożliwi swobodny wzrost roślin oraz utrzymanie brzegu morskiego zgodnie z wymogami bezpieczeństwa i ochrony środowiska. Szczególnie istotne jest zachowanie lasu nadbrzeżnego, który jest lasem glebochronnym.

Tereny brzegu morskiego oraz pasmo nadmorskich wydmy w granicach pasa technicznego i obszaru Natura 2000 „Klify Poddębskie” pozostają w dotychczasowym zagospodarowaniu. Są to tereny wolne od zainwestowania, na których nie planuje się wzniesienia budynków lub obiektów budowlanych. W ich obrębie wyznacza jedynie przejścia na plażę. Ich lokalizacja może być dopuszczona wyłącznie za zgodą Urzędu Morskiego w Słupsku. W planie nie wskazuje się szczegółowego przebiegu przejść na plażę, jedynie korytarz ich usytuowania o szerokości 30 m. Wykonanie tak rozległego ciągu jest bardzo mało prawdopodobne, tak więc rzeczywista powierzchnia zajmowana przez ciąg będzie znacznie mniejsza. W projekcie planu definiuje się maksymalną szerokość przejść na 5 m. Duża szerokość korytarza pozwoli na elastyczne kształtowanie ciągów na etapie opracowywania projektu technicznego. Dzięki temu będzie można ominąć miejsca przyrodniczo cenne. Zaznacza się, że korytarz częściowo pokrywa się z istniejącymi, wydeptanymi i funkcjonującymi już ścieżkami, które będą zaadaptowane. W planie wprowadza się obowiązek sytuowania ciągów z wykorzystaniem istniejącego ukształtowania terenu i istniejących ścieżek pieszych.

Przyjęte w planie miejscowym rozwiązania dotyczące minimalizacji niekorzystnych oddziaływań na środowisko oraz zmniejszenia potencjalnych strat przyrodniczych obejmują wyznaczenie dopuszczalnych poziomów dźwięku w środowisku, określenie wskaźników zabudowy terenu oraz minimalne powierzchnie terenów biologicznie czynnych na działkach budowlanych. Istotne znaczenie mają również ustalenie zasad korzystania z infrastruktury technicznej, zwłaszcza sposobu odprowadzania ścieków oraz wyboru wariantu ogrzewania budynków.

W celu zachowania proporcji między terenami zagospodarowanymi a wolnymi od zabudowy wprowadza się ograniczenia w intensywności zainwestowania terenu. Określa się maksymalną powierzchnię terenów przewidzianych pod zabudowę w obrębie poszczególnych kategorii terenów. Oprócz tego ustala się przestrzeń przewidzianą na powierzchnię biologicznie czynną w obrębie działek budowlanych. Pozostawienie tej powierzchni jest istotne ze względu na potrzeby retencji wód opadowych i roztopowych przez podłoże oraz możliwości wprowadzania (bądź zachowania istniejącej) zieleni.

Dla ochrony klimatu akustycznego w planie ustala się maksymalne dopuszczalne poziomy dźwięku na terenach zabudowy mieszkaniowej (tereny oznaczone symbolem M/UT kwalifikuje się jako tereny mieszkaniowo-usługowe) oraz rekreacyjno-wypoczynkowe (tereny oznaczone symbolami UT, UT/US i U/US). Objęcie tych terenów ochroną pozwoli na zachowanie istniejącego, korzystnego stanu środowiska akustycznego.

W planie miejscowym wprowadzono zakaz realizacji przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Ponadto ustala się, że oddziaływanie planowanych funkcji nie może przekroczyć wielkości dopuszczalnych dla terenu inwestycji i terenów sąsiadujących, określonych w przepisach szczególnych, w odniesieniu do hałasu, zanieczyszczenia powietrza, wody, gleby itp. Ma to szczególne znaczenia dla zminimalizowania potencjalnych negatywnych oddziaływań z terenów mieszkaniowych i usługowych.

Na obszarze planu istnieje możliwość podłączenia budynków do sieci infrastruktury technicznej. Projekt planu zakłada odprowadzanie ścieków komunalnych oraz wód opadowych i roztopowych siecią kanalizacyjną. Do czasu realizacji systemu kanalizacji ścieki sanitarne gromadzone będą w zbiornikach bezodpływowych.

W zakresie sposobu odprowadzania wód opadowych i roztopowych z terenów zabudowanych zastosowanie ma rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 24 lipca 2006 r. w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego. Zgodnie z art. 19 rozporządzenia, ścieki ujęte w szczelne, otwarte lub zamknięte systemy kanalizacyjne pochodzące z zanieczyszczonej powierzchni m.in. terenów przemysłowych, składowych, baz transportowych, dróg krajowych klasy G oraz parkingów o powierzchni powyżej 0,1 ha, wymagają podczyszczenia przed wprowadzeniem do wód lub do ziemi. Ma to szczególne znaczenie dla zachowania odpowiedniej jakości wód płynących i wód gruntowych. Dopuszcza się gromadzenie wód na terenach zainwestowanych i wykorzystywanie ich do celów gospodarczych.

Ustalenia planu wprowadzają obowiązek pozyskiwania ciepła na terenach zabudowanych ze źródeł lokalnych przy zastosowaniu ekologicznych nośników energii w tym gazu, oleju opałowego, energii elektrycznej, słonecznej, drewna lub urządzeń do niskoemisyjnych technologii spalania. Takie rozwiązanie jest korzystne dla utrzymania poprawnego stanu powietrza atmosferycznego.

W projekcie planu miejscowego oznaczono tereny osuwisk oraz obszary zagrożone zjawiskami osuwiskowymi. Obejmują one strefę plaży i brzegu klifowego oraz lasu ochronnego w pasie technicznym. W obrębie tych terenów nie dopuszcza się zainwestowania (obiektów kubaturowych). Możliwe jest jedynie przeprowadzenie zejść na plażę, które obejmować będą m.in. istniejące ścieżki. W przypadku realizacji zejść ustala się konieczność wykonania badań geologiczno-inżynierskich, które ustalą kategorię geotechniczną warunków posadowienia obiektów budowlanych. W realizacji zejść na plażę niezbędne będzie uwzględnienie pro-

blematyki stateczności zboczy. W projekcie budowlanym konieczne będzie zastosowanie rozwiązań i środków technicznych, które zapobiegą naruszeniu stateczności zboczy i skarp.

Plan miejscowy realizuje postanowienia „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Ustka”, w której południową część opisywanego terenu wskazuje się pod zagospodarowanie funkcjami mieszkaniowymi i turystycznymi. Środowisko obszaru planu cechuje się poprawnym stanem, jest odporne na degradację i zachowuje zdolność do regeneracji. Panują tu odpowiednie do zamieszkiwania warunki bioklimatyczne. Ze względu na specyficzne położenie, teren planu stanowi atrakcyjną turystycznie lokalizację. Wprowadzenie w miejsce częściowo zdewastowanej zabudowy powojkowej uporządkowanej funkcji rekreacyjno-wypoczynkowej, wydaje się być rozwiązaniem optymalnym i pożądanym.

Na tereny powojkowe wprowadza się niewysoką zabudowę, która nie będzie dominować nad otoczeniem. Budynki nie będą wyższe od koron okalających teren drzew, przez co proporcje między krajobrazem o cechach naturalnych a krajobrazem kulturowym nie zostaną zachwiane. Maksymalna wysokość budynków wynosi kilkanaście metrów. Jedynie na terenie M/UT sytuuje się pojedynczą dominantę o wysokości 23 m, która może wystawać ponad korony drzew.

Rodzaj oraz ilość zagrożeń dla środowiska, mogących wystąpić po uchwaleniu opisywanego dokumentu, jest trudna do oszacowania. Oddziaływanie planowanych inwestycji na środowisko uzależnione będzie od stopnia realizacji postanowień planu, charakteru wybranych funkcji oraz rozwiązań architektonicznych przyjętych na poszczególnych terenach.

4. Przewidywany wpływ realizacji ustaleń projektu MPZP na środowisko

4.1. Przyjęte założenia

Realizacja ustaleń zawartych w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego spowoduje zróżnicowane zmiany w środowisku. Ich charakter, intensywność oraz zasięg uzależniony będzie od faktycznego sposobu zagospodarowania terenu oraz stopnia realizacji zapisów zawartych w projekcie planu miejscowego.

Ocenę następstw realizacji ustaleń planu dokonano z podziałem ze względu na wpływ na poszczególne elementy środowiska przyrodniczego i antropogenicznego (w tym na zdrowie ludzi) znajdującego się w obrębie granic omawianego obszaru, uwzględniając wzajemnych zależności między nimi. Wpływ na środowisko skutków realizacji planu różnicuje się w zależności od:

- bezpośrednio oddziaływania – bezpośrednie, pośrednie, wtórne, skumulowane;
- okresu trwania oddziaływania – długoterminowe, średnioterminowe, krótkoterminowe;
- częstotliwości oddziaływania – stałe, chwilowe;
- charakteru zmian – pozytywne, negatywne, bez znaczenia;
- zasięgu oddziaływania – miejscowe, lokalne, ponadlokalne, regionalne, ponadregionalne;
- trwałości przekształceń – nieodwracalne, częściowo odwracalne, odwracalne, możliwe do rewitalizacji;
- intensywności przekształceń – nieistotne, nieznaczne, zauważalne, duże, zupełne.

Oddziaływanie na poszczególne komponenty środowiska zgodnie z przyjętymi założeniami przedstawiono również w formie tabelarycznej.

3.2. Analiza wpływu ustaleń planu na środowisko

Oddziaływanie na świat przyrody i bioróżnorodność

Przyjęte w projekcie planu rozwiązania pozwalają na zachowanie najcenniejszych zbiorowiska roślinnych – nadmorskich lasów oraz wydm objętych ochroną prawną. Część zieleni kolidującej z zabudową planowaną w południowej części obszaru może zostać usunięta. W projekcie planu przyjmuje się wskaźniki wielkości powierzchni biologicznie czynnej. Jest to przestrzeń mogąca zostać zagospodarowana zielenią w formie nowych kompozycji zieleni urządzonej bądź pozostawiona w dotychczasowej postaci (zielen istniejąca). Nowe założenia zieleni towarzyszącej terenom zabudowanym będą pełnić funkcje w dużej mierze dekoracyjne.

Wzrastająca ilość pieszych (mieszkańców i turystów w sezonie letnim) eksplorujących atrakcyjne krajobrazowo tereny zielone położone wokół obszaru planu oznaczać będzie wydeptywanie porastającą je roślinność. Możliwe są także inne mechaniczne uszkodzenia roślinności, powodowane m.in. niekontrolowanym ruchem pojazdów wewnątrz terenów leśnych. Obecność ludzi oraz hałas samochodowy może ponadto wypłaszać zwierzęta.

Oddziaływanie na prawnie chronione elementy środowiska przyrodniczego omówione zostały w rozdziale 4.3.

Oddziaływanie na gleby i powierzchnię ziemi

W wyniku zagospodarowania nie nastąpią zmiany w rzeźbie terenu, co gwarantują zapisy planu. Dopuszczona zabudowa i zainwestowanie obejmuje tereny w przeszłości intensywnie przekształcone antropogenicznie (teren dawnej jednostki wojskowej). Ustalenia planu zakładają zachowanie powierzchni wolnej od zabudowy w postaci powierzchni biologicznie czynnej w obrębie każdej działki budowlanej. Spodziewać się można, że część powierzchni działek w obrębie tych terenów zachowana będzie w dotychczasowym stanie.

Na etapie funkcjonowania ustaleń planu może nastąpić intensyfikacja przekształceń litosfery, polegających głównie na wydeptywaniu terenu w wyniku penetracji pieszej obszaru planu i jego otoczenia. Realizacja przewidzianego w planie zainwestowania będzie generować dodatkowy ruch turystyczno-rekreacyjny oraz samochodowy, szczególnie intensywny w okresie letnim (dojazd i parkowanie). Skutkować to może powstaniem ewentualnych, wydepczyk, szczególnie w obrębie terenów zieleni leśnej.

Oddziaływanie na powietrze atmosferyczne

Za powstałe emisje zanieczyszczeń do atmosfery odpowiedzialne będą instalacje do ogrzewania budynków oraz transport samochodowy. Wskazane w projekcie planu źródła ogrzewania charakteryzują się małą emisją (obowiązuje wybór źródeł ciepła o niskim stopniu emisji zanieczyszczeń) i nie wpłyną na pogorszenie stanu atmosfery. Należy zaznaczyć, że ich wykorzystanie ograniczy się do miesięcy zimowych, poza sezonem turystycznym, kiedy liczba osób przebywających w miejscowości maleje. Podwyższenie ilości zanieczyszczeń pochodzących z sektora komunalnego nie powinno być zatem zauważalne. Odczuwalne mogą być emisje z sektora transportowego, jednak nie powinny powodować przekroczeń dopuszczalnych stężeń szkodliwych substancji w powietrzu.

Oddziaływanie na klimat lokalny

Zakres przestrzenny zmian użytkowania przestrzeni obejmować będzie planowane tereny wskazane pod zabudowę. W najbliższym sąsiedztwie budynków, terenów utwardzonych

oraz terenów komunikacji spodziewać się będzie można wzrostu średnich temperatur oraz spadku wilgotności powietrza. Planowana zabudowa przyczyni się do częściowej modyfikacji pola wiatru. Na terenach wolnych od zabudowy warunki topoklimatyczne nie ulegną zmianie.

Oddziaływanie na klimat akustyczny

W chwili obecnej na obszarze planu panuje poprawna sytuacja akustyczna. W przyszłości za emisję hałasu odpowiedzialny będzie ruch pojazdów odbywający się istniejącymi i projektowanymi drogami. Przy założeniu realizacji wszystkich obiektów przewidzianych w planie, zwiększy się natężenie ruchu na drogach dojazdowych do terenów wypoczynkowych. Przewiduje się, że ruch samochodowy, ze względu na jego niewielkie natężenie, nie będzie znacząco negatywnie na środowisko akustyczne obszaru planu i terenów przyległych. Czasowe uciążliwości będą miały miejsce na etapie prowadzenia prac budowlanych.

Oddziaływanie na wody powierzchniowe i podziemne

Ochronę wód podziemnych przed wsiąkaniem zanieczyszczeń z terenów zurbanizowanych zapewnia obowiązek odprowadzania ścieków komunalnych oraz wód opadowych i roztopowych siecią kanalizacyjną. Do czasu budowy kanalizacji, zanieczyszczenia pochodzące z terenów utwardzonych będą wsiąkać bezpośrednio do gruntu, co wobec braku ich podczyszczenia, może powodować pogorszenie stanu sanitarnego środowiska gruntowo-wodnego.

Realizacja ustaleń projektu planu nie będzie mieć wpływu na jakość wód morskich.

Oddziaływanie na krajobraz, zabytki i dobra materialne

Istniejący krajobraz położonych w południowej części obszaru zostanie zrewitalizowany. Zdegradowane tereny powojkowe zostaną zastąpione terenami o funkcji mieszkaniowej, usług oraz turystyki pobytowej. Likwidacja mało atrakcyjnych estetycznie obiektów militarnych będzie miała pozytywne oddziaływanie na krajobraz. W planie wykazuje się troskę o zachowanie ładu przestrzennego nowoprojektowanym terenom. Planowanym na terenie planu budynkom i obiektom budowlanym nadaje się wysokie standardy architektoniczne. Określa się maksymalną wysokość budynków, liczbę kondygnacji, kształt dachów. Na rysunku planu wskazuje się przestrzenne umiejscowienie budynków (obowiązują nieprzekraczalne linie zabudowy). Obowiązuje zakaz wykorzystywania do pokrycia elewacji i budowy ogrodzeń materiałów uznanych za mało estetyczne.

Oddziaływanie planowanych w planie miejscowym inwestycji będzie miało charakter długotrwały i bezpośredni, ponieważ związane będzie z pojawieniem się szeregu obiektów, o zróżnicowanych gabarytach, kolorach i kształtach, w miejscu porzuconych obiektów militarnych w obrębie zaniedbanych i nieużytkowanych terenów. Powstałe obiekty kubaturowe, których wysokości dochodzić będą w większości do ok. 16 m (punktowo do 23 m), a które uzupełniać będą elementy infrastruktury drogowej, tworzyć będą dominantę powierzchniową.

Pomimo skali przedsięwzięcia powyższe przekształcenia dotyczyć będą jedynie terenu powojkowego, planowanego na nowe zainwestowanie. Wprowadzone zmiany będą praktycznie niezauważalne z perspektywy terenów sąsiednich, od strony południowej, wschodniej i zachodniej. Stan taki zapewnią będą gabaryty planowanej zabudowy oraz izolacja widokowa wnętrza poprzez rozciągające się wokół tereny lasów. Ograniczenie wysokości większości obiektów do wysokości koron drzew, osiagających w zależności od gatunku i wieku 10-20 m (najwyższe, pojedyncze elementy nie będą przekraczać wysokości ok. 25 m) sprawi, że nowa zabudowa praktycznie nie będzie zaznaczać się w krajobrazie, a przez to obniżać istniejących walorów krajobrazowych.

Pozytywnie ocenia się pozostawienie w dotychczasowym użytkowaniu zieleni leśnej, wydm i plaży na pozostałej części terenu. Pozostałości infrastruktury militarnej na terenie ZK, który nie jest przeznaczony pod zabudowę, w dalszym ciągu będzie negatywnie oddziaływać na otoczenie. Teren ten znajduje się w strefie pasa technicznego, przez co nie może zmienić swojego przeznaczenia.

Postanowienia projektu uchwały nie odnoszą się do zabytków oraz dóbr materialnych ze względu na brak ich występowania.

Oddziaływanie na ludzi

Dopuszczone w planie kategorie przeznaczenia i funkcji terenów wykluczają możliwość realizacji inwestycji i obiektów mogących w sposób znacząco negatywny wpłynąć na środowisko życia i zdrowie mieszkańców. Na terenie planu panują korzystne warunki bioklimatyczne sprzyjające turystyce pobytowej i w wyniku realizacji postanowień planu nie powinny ulec niekorzystnym przekształceniom.

Rozpatrując oddziaływanie na zdrowie ludzi należy poruszyć aspekt społecznych skutków realizacji planu miejscowego. Przyjęte w planie miejscowym rozwiązania z zakresu rozbudowy infrastruktury technicznej oraz zasad korzystania ze środowiska przyczynią się do podniesienia standardu życia mieszkańców. Poszerzenie oferty turystycznej przełoży się na natomiast wzrost zatrudnienia w sektorze usług i rozwój gospodarczy obszaru.

Opis oddziaływań o charakterze skumulowanym

Potencjalne oddziaływania skumulowane mogą obejmować emisje hałasu oraz emisje zanieczyszczeń gazowych i pyłowych do atmosfery. Hałas powodowany będzie transportem samochodowym na drogach obsługujących ruch w kierunku obszaru zainwestowania oraz wewnątrz omawianego terytorium. Uznaje się, że emisje zanieczyszczeń do atmosfery uwalnianych z grzewczych oraz transportu samochodowego nie powinny spowodować znaczącego zwiększenia stężenia szkodliwych substancji w powietrzu na terenie planu. Niemniej jednak wzrost ilości terenów zabudowanych na obszarze całej gminy, w przyszłości może przełożyć się na nadmierną emisję szkodliwych substancji do atmosfery. Będą to oddziaływania o charakterze stałym. Nasilające się procesy urbanizacyjne powodować mogą również dalszą likwidację terenów rolnych, zwiększoną ilość koniecznych do odprowadzenia ścieków i odpadów. Zmniejszający się areal naturalnie występujących zbiorowisk roślinnych prowadzić może do obniżenia poziomu różnicowania biologicznego w gminie, w tym na ilość występujących dziko gatunków zwierząt oraz możliwość ich przemieszczania się. Ograniczenie niekorzystnych skutków antropopresji będzie zależeć od rozwiązań przyjętych w planach miejscowych. Zapisy planów odnoszące się do zagadnień związanych z ochroną środowiska powinny być spójne.

W sąsiedztwie obszaru planu obecnie nie planuje się realizacji inwestycji mogących powodować wzrost presji na środowisko z zakresu emisji hałasu, zanieczyszczeń do atmosfery oraz wód, dlatego skalę oddziaływań skumulowanych na terenie planu można uznać za nieistotną.

4.3. Oddziaływanie na formy ochrony przyrody, w tym obszary Natura 2000

Obszar chronionego krajobrazu „Pas pobrzeża na wschód od Ustki”

Zasady ochrony obszaru zostały ustanowione uchwałą uchwały nr 1161/XLVII/10 sejmiku województwa pomorskiego z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu w województwie pomorskim. Uznaje się, że projekt planu nie stoi w sprzeczności z zakazami wymienionymi w uchwale.

W obrębie obszaru obowiązuje zakaz zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, i innych schronień i miejsc rozrodu. Większość zinwentaryzowanych stanowisk chronionych zwierząt znajduje się poza terenami przeznaczonymi pod zagospodarowanie i nie jest bezpośrednio zagrożona. Jedynym wyjątkiem jest wprowadzenie zainwestowania w rejonie występowania lerki. Jest to chroniony gatunek ptaka, gniazdujący na ziemi – w śródleśnych polanach lub zrębach o powierzchni przekraczającej zwykle 3 ha lub w zbożu, klika lub kilkanaście metrów od ściany lasu. W trakcie inwentaryzacji stwierdzono obecność 1 pary tego gatunku na dz. nr 25/11. W projekcie planu miejscowego w rejonie występowania gniazda przeprowadzono ciąg pieszko-jezdny (KPJ) oraz tereny zabudowane (1.M/UT). Bezpośrednim zagrożeniem dla ptaka będzie zniszczenie gniazda w okresie lęgowym (od końca kwietnia do lipca). Istotne będzie zatem rozpoczęcie prac przygotowawczych pod inwestycje poza sezonem lęgowym, w okresie jego zimowania poza granicami Polski. Wprowadzenie zabudowy blisko gniazda lerki spowoduje, że miejsce to przestanie być atrakcyjne dla tego gatunku. Można przyjąć, że w wyniku wprowadzenia zabudowy ptak zbuduje gniazdo na innych, podobnych do istniejącego w obrębie obszaru planu terenach występujących wzdłuż wybrzeża morskiego. Populacja lerki występuje m.in. w obrębie obszaru Natura 2000 „Ostoja Słowińska” położonego w odległości ok. 4 km na wschód od obszaru planu. Można uznać, że likwidacja pojedynczego gniazda lerki nie wpłynie na stan populacji tego gatunku. Obszar planu nie stanowi miejsca istotnego dla zachowania populacji lerki. Gatunek ten nie stanowi przedmiotu ochrony obszarów Natura 2000 „Klify Poddębskie” i „Przybrzeżne Wody Bałtyku”.

Na terenie obszaru chronionego krajobrazu zakazuje się wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu. Należy zaznaczyć, że planowana w projekcie planu zabudowa obejmuje wyłącznie tereny już przekształcone antropogenicznie na skutek przystosowania terenu na cele budowy jednostki wojskowej. W terenie można do dziś napotkać infrastrukturę powojсковą w postaci opuszczonych obiektów, betonowych placów manewrowych, dróg itp.

Realizacja zabudowy nie spowoduje zmiany zróżnicowania morfologicznego terenu ukształtowanego w procesach wycofywania się lodowca oraz formującej się w wyniku oddziaływania fal morskich. Planowane zagospodarowanie nie spowoduje przekształcenia rzeźby terenu uformowanej zarówno w sposób naturalny (w rejonie plaż, wydmy, brzegu klifowego), jak i ukształtowanej sztucznie (w rejonie obiektów jednostki wojskowej). W planie ustala się obowiązek wykorzystania istniejącej rzeźby terenu. Na terenie dawnej jednostki znajdują się budynki podziemne (dawne schrony), które będą mogły być wykorzystane w przyszłej zabudowie np. jako garaże podziemne. Zaznacza się, że w planie dopuszcza się realizację kondygnacji podziemnej jedynie w przypadku nie naruszenia stosunków wodnych.

Dla ochrony brzegu klifowego istotny będzie również sposób wykonania przejść na plażę tak, aby nie wpływały negatywnie na stateczność zboczy i porastającą je roślinność. Zaznacza się, że przejścia będą biegły po śladzie istniejących, wydeptanych już ścieżek. W projekcie planu ustala się maksymalną szerokość zejść na plażę na 5 m. Szeroki na 30 m korytarz usytuowania zejść pozwoli na takie ukształtowanie ich przebiegu, aby zminimalizować prze-

kształcenia rzeźby terenu lub zapobiec ewentualnym kolizji z siedliskami przyrodniczymi. Przewiduje się realizację lekkich konstrukcji, nie obciążających klifu i krajobrazu, z uwzględnieniem istniejącego ukształtowania terenu, bez trwałej zmiany rzeźby terenu.

Obecnie wydmy i brzeg klifowy nie są w żaden sposób zabezpieczone przed ruchem pieszo-rowerowym, przez co mogą ulegać degradacji. Usystematyzowanie przebiegu zejść pozwoli na skanalizowanie ruchu i ograniczenie niekontrolowanej ekspansji na terenach przyrodniczo i krajobrazowo cennych. W obrębie lasu ochronnego (teren ZK i ZLO) dopuszcza się pojedyncze cięcia w przypadku kolizji z planowanymi przejściami na plażę. Zgodnie z ustaleniami projektu planu, przejścia na plażę prowadzone będą w sposób nie naruszający istniejącej rzeźby terenu.

W obrębie OCHK zakazuje się realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, co znajduje odzwierciedlenie w zapisach planu.

Zakaz likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nawodnych nie ma zastosowania na terenie planu ze względu na brak występowania tego typu struktur. Na terenie planu nie występują również naturalne zbiorniki wodne, starorzecza i obszary wodno-błotne. Zaznacza się, że zachowane zostają tereny lasów (w tym lasów ochronnych) oraz większość drzewostanu na terenach antropogenicznie przekształconych. W miejscu dawnej jednostki, na planowanych terenach przeznaczonych na zainwestowanie wprowadzono obowiązek maksymalnego wykorzystania istniejącego drzewostanu. Zachowanie lasów nadmorskich istotne jest ze względu na obecność chronionych siedlisk przyrodniczych. Zabudowa terenu planu wprowadzana na tereny antropogenicznie przekształcone nie powinna mieć wywierać wpływu na zmianę stosunków wodnych na terenie planu i obszarach przyległych. Na terenie planu nie sytuuje się obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników wodnych. Dopuszcza się obiekty z kondygnacjami podziemnymi wyłącznie pod warunkiem nie naruszania stosunków wodnych. Zainwestowanie w pasie 200 m od linii brzegów klifowych dopuszczane jest wyłącznie w obrębie istniejących obiektów powojennych (m.in. bunkrów, schronów, terenów utwardzonych). Są to tereny wskazane w postaci wydzieleń wewnętrznych na terenie oznaczonym symbolem ZK, gdzie jako przeznaczenie uzupełniające dopuszcza się usługi turystyczne, handel detaliczny, gastronomia, rozrywka, usługi drobne i parkingi. Adaptacja istniejącej infrastruktury wojskowej wykorzystywana będzie jako tereny dostępu do wód publicznych oraz w zakresie niezbędnym do pełnienia funkcji plaż, kąpielisk i przystani, co jest dopuszczane na przedmiotowym obszarze chronionego krajobrazu.

Plan miejscowy pozwoli na zachowanie funkcji przyrodniczych i krajobrazowych porastających wydmy i brzeg morski lasów. Umożliwi utrzymanie powiązań przyrodniczych z systemem zewnętrznym oraz funkcjonowanie lokalnych szlaków migracyjnych.

Oddziaływanie projektu MPZP na integralność obszarów Natura 2000

W niniejszym rozdziale przedstawiono ocenę wpływu projektu planu na integralność obszarów Natura 2000. Analizuje się wpływ planu miejscowego na stan ochrony siedlisk przyrodniczych i gatunków stanowiących przedmioty ochrony obszaru a także wpływ na zachowanie struktur i procesów ekologicznych niezbędnych dla trwałości i prawidłowego funkcjonowania siedlisk przyrodniczych oraz populacji roślin i zwierząt w granicach obszarów Natura 2000. Rozpatrzono również wpływ ustaleń planu miejscowego pod kątem oddziaływań skumulowanych.

Specjalny obszar ochrony siedlisk „Klify Poddębskie” obejmuje wąski pas zalesionych wydym oraz strefę brzegu morskiego na terenach oznaczonych symbolami PW (teren plaży i wydym pasa technicznego) i ZLO (teren lasu ochronnego pasa technicznego). Są to tereny nie objęte zainwestowaniem, na których obowiązuje zakaz zabudowy. Zachowanie tych terenów umożliwi swobodny wzrost roślin i grzybów, a także bytowanie zwierząt.

Powstanie terenów inwestycyjnych na południu od obszaru planu oznaczać może zwiększony ruch turystyczny w strefie brzegu morskiego, terenów zieleni leśnej i plaży. Położone w obrębie obszaru Natura 2000 siedliska przyrodnicze będą na zwiększoną antropopresję przejawiającą się wzmożonym ruchem pieszym. Dotyczy to nie tylko terenów chronionych występujących bezpośrednio w granicach obszaru planu, ale i w jego otoczeniu. Należy zaznaczyć, iż wydmy cechują się niską odpornością na użytkowanie rekreacyjne. Skala ruchu turystycznego jest trudna do oszacowania.

Pozytywnie ocenia się czytelnych tras ruchu pieszego i rowerowego, w szczególności zejść na plażę. Pozwoli to na skanalizowanie ruchu i ograniczenie przypadkowego wydeptywania roślinności. Wytczenie szlaków opierać się powinno na istniejących, wydeptanych ścieżkach i przejściach na plażę.

Powstałe w wyniku eksploatacji projektowanych terenów zabudowy mieszkaniowej, turystycznej i usług emisje zanieczyszczeń atmosferycznych, hałasu, zrzuty ścieków, przy wypełnieniu obowiązków zawartych w projekcie uchwały planu miejscowego, będą w niewielkim stopniu oddziaływać na środowisko obszaru planu i terenów przyległych.

Spośród siedlisk przyrodniczych stanowiących przedmiot i cel ochrony obszaru Natura 2000 „Klify Poddębskie” rozpoznanych na terenie planu (inwentaryzacja przyrodnicza wykonana na potrzeby opracowania pt. „Raport o oddziaływaniu na środowisko planowanego przedsięwzięcia polegającego na budowie zespołu hotelowo-rekreacyjnego wraz z infrastrukturą drogową i techniczną w zabudowie mieszkaniowo-usługoworekreacyjnej zlokalizowanego w miejscowości Poddąbie, gm. Ustka”, praca zb., Pracownia badań ekologicznych „Natura” Marek Wierzba, Siedlce 2012 r.) wyszczególnia się Klify na wybrzeżu Bałtyku (kod siedliska 1230) oraz Kwaśne buczyny (Luzulo-Fagenion) (kod siedliska 9110). Przestrzenny rozkład siedlisk przyrodniczych zaprezentowano na rysunku prognozy. Zgodnie z informacjami zawartymi w standardowym formularzu danych, zwierzęta nie są przedmiotem ochrony na opisywanym obszarze Natura 2000.

Wymienione siedliska przyrodnicze znajdują się w obrębie terenów opisanych jako PW (teren plaży i wydym pasa technicznego) oraz ZLO (teren lasu ochronnego pasa technicznego). Zapisy planu miejscowego gwarantują utrzymanie przyrodniczej funkcji tych terenów. W ich obrębie obowiązuje zakaz zabudowy. Przewiduje się jedynie usystematyzowanie przebiegu przejść na plażę.

W planie miejscowym przeznacza się część terenów dawnej jednostki wojskowej pod zainwestowanie. Tereny w południowej części obszaru planu pełnić będą funkcje mieszkaniowe, turystyki pobytowej oraz usług (w tym sportu i rekreacji). Wzrost ilości terenów zabudowanych wiąże się z rozbudową terenów komunikacji (drogi dojazdowe i wewnętrzne, ciągi pieszo-jezdne i pieszo-rowerowe), a także sieci infrastruktury technicznej. Tereny przeznaczone pod zabudowę znajdują się poza obszarem porastających brzeg morski lasów i wydym. Zagospodarowanie, a co za tym idzie przekształcenia w środowisku na terenach powojkowych nie będzie miało bezpośredniego wpływu na stan środowiska w obrębie obszaru Natura 2000. W planie miejscowym przyjęto korzystne rozwiązania z zakresu ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do ochrony wód oraz powietrza atmosferycznego. Potencjalne negatywne oddziaływania, takie jak emisje hałasu będą miały charakter miejscowy i nie powinny wywierać ujemnego wpływu na przyrodę obszaru Natura 2000. Emisje zanieczyszczeń atmosferycznych z sektora komunalnego i transportowego nie powinny przełożyć się na po-

gorszenie stanu powietrza w regionie. Zapisy planu odnoszące się do gospodarki wodno-ściekowej gwarantują zabezpieczenie wód powierzchniowych i podziemnych przed przedostawaniem się zanieczyszczeń.

Wraz z pojawieniem się terenów zabudowanych nastąpią przekształcenia w strukturze gatunkowej roślin. Pojawią się gatunki budujące zieleń urządzoną, które stanowić będą najprawdopodobniej drzewa i krzewy ozdobne. Na terenach zabudowanych i utwardzonych pojawiają się również formacje roślinności synantropijnej. Niektóre gatunki roślin synantropijnych, a także ozdobnych, ze względu na swą ekspansywność i niewielkie wymagania siedliskowe mogą wypierać roślinność naturalną z ich siedlisk. Skala i charakter tych oddziaływań na obecnym etapie nie jest jednak możliwa do ustalenia.

Potencjalne zagrożenia wiążą się z intensyfikacją ruchu pieszego i rowerowego brzegu morskiego. Zwiększona presja może skutkować wydeptywaniem roślinności oraz niepożądanymi zjawiskami takimi jak palenie ognisk czy porzucanie odpadów. Istotne dla ograniczenia skutków jest poziom świadomości ekologicznej mieszkańców i turystów. Skala takich zjawisk nie powinna powodować nieodwracalnych zmian w środowisku przyrodniczym, a więc zniszczenia siedlisk.

Główne zagrożenia o indygenacie antropogennym dla ostoi stanowią turystyka pobytowa, piesza i rowerowa oraz prace związane z obroną przed aktywnością morza i ochroną wybrzeża. Pewien wpływ na ostoję ma też gospodarka leśna, szczególnie próby zalesienia wydmy, a także dawniejsze osuszanie siedlisk hydrogenicznych. Z zagrożeń naturalnych wymienić należy aktywność morza, która ukształtowała obecny obraz środowiska przyrodniczego, ale jednocześnie stanowi czynnik destabilizujący. Efektem działalności abrazyjnej jest m.in. dość duże tempo niszczenia klifu w okolicach Poddąbia.

Poniżej przeanalizowano potencjalny wpływ planowanego zagospodarowania na stan siedlisk przyrodniczych. Oszacowano również wielkość potencjalnych strat przyrodniczych. Pomierzona wielkość strat przyrodniczych siedlisk odpowiada powierzchni zawartej w liniach rozgraniczających planowanych terenów, przy uwzględnieniu istniejącego zagospodarowania. Przyjęto najbardziej niekorzystny dla środowiska wariant polegający na zniszczeniu maksymalnej powierzchni siedliska kolidującego z planowanym przeznaczeniem terenu.

1230 Klify na wybrzeżu Bałtyku

Występowanie: Na omawianym terenie siedlisko występuje w postaci wąskiego płatu ciągnącego się wzdłuż terenu PW (teren plaży i wydmy pasa technicznego) oraz częściowo ZLO (teren lasu ochronnego pasa technicznego).

Zagrożenia związane z przewidywanym oddziaływaniem: Występują.

Zagrożone są niewielkie części płatu siedliska kolidujące z usytuowaniem zejść na plażę. W planie miejscowym wyznacza się korytarz usytuowania zejść na plażę o szerokości 30 m. Maksymalna szerokość ścieżki może wynosić 5 m. Przejścia na plażę częściowo biec będą po śladzie ścieżek już istniejących, wydeptanych przez turystów.

Maksymalna powierzchnia siedliska pokrywająca się z korytarzem wynosi 0,08 ha co odpowiada 0,28% całkowitej powierzchni tego siedliska na obszarze Natura 2000 „Klify Poddębskie”. Powierzchnia siedliska w obrębie obszaru Natura 2000 liczy 28,05 ha. Pomierzona wielkość potencjalnych strat przyrodniczych siedliska odpowiada powierzchni korytarza usytuowania zejść na plażę. W rzeczywistości, przy maksymalnej szerokości ścieżki ustalonej na 5 m, powierzchnia zejść będzie o wiele mniejsza. Wielkość ta na etapie planu miejscowego nie jest możliwa do ustalenia

Wytyczenie czytelnych tras ruchu pieszego i rowerowego należy ocenić pozytywnie. Obecnie siedlisko nie jest w żaden sposób zabezpieczone przed ruchem pieszo-rowerowym, przez co może ulegać degradacji. Usystematyzowanie przebiegu zejść pozwoli na skanalizowanie ruchu i ograniczenie niekontrolowanej ekspansji na terenach przyrodniczo cennych. Zaznacza się, że plan miejscowy gwarantuje zachowanie istniejącej, uformowanej naturalnie rzeźby terenu, tak więc przeprowadzenie ścieżek nie spowoduje większej ingerencji w podłoże.

Środki minimalizujące wpływ przedsięwzięcia: W projektowaniu ścieżek istotne będzie wytyczenie ich przebiegu w taki sposób, aby zajmowały jak najmniejszą powierzchnię siedliska (np. w linii prostej), przy wykorzystywaniu istniejących, „dzikich” zejść.

Przewidywane oddziaływania skumulowane: Uznaje się, że wpływ penetracji ludzkiej na terenach brzegu morskiego nie powinien doprowadzić do utraty siedlisk. Taki proces mógłby nastąpić gdyby taki wpływ następował na terenie całego obszaru Natura 2000.

Wpływ sukcesji gatunków synantropijnych na siedlisko jest niemożliwy do ustalenia. Obecność gatunków ekspansywnych uzależniona będzie od stopnia realizacji postanowień planu, charakteru wprowadzanej roślinności na terenach zabudowanych oraz działań zapobiegających rozprzestrzenianiu się niepożądanych w środowisku gatunków (np. likwidowanie skupisk roślin inwazyjnych).

Znacząco negatywne oddziaływanie: Wobec niewielkiej powierzchni straty oraz dużą dostępność siedliska w pozostałych częściach obszaru Natura 2000 uznaje się, że planowane zagospodarowanie nie będzie powodować oddziaływania o charakterze znacząco negatywnym.

Zgodnie z opisaną w rozdziale 1.2 metodyką, opisane oddziaływanie można ocenić w następujący sposób:

- pod względem bezpośredniości oddziaływania – bezpośrednie;
- pod względem okresu trwania oddziaływania – długoterminowe;
- pod względem częstotliwości oddziaływania – stałe;
- pod względem charakteru zmian – negatywne;
- pod względem zasięgu oddziaływania – miejscowe;
- pod względem trwałości przekształceń – nieodwracalne;
- pod względem intensywności przekształceń - zauważalne.

9110 Kwaśne buczyny (Luzulo-Fagenion)

Występowanie: Na omawianym terenie siedlisko występuje w postaci płatów ciągnących się wzdłuż terenu PW (teren plaży i wydm pasa technicznego) oraz częściowo ZLO (teren lasu ochronnego pasa technicznego).

Zagrożenia związane z przewidywanym oddziaływaniem: Występują.

Zagrożone są niewielkie części płatów siedliska kolidujące z usytuowaniem przejść na plażę. W planie miejscowym wyznacza się korytarz usytuowania przejść na plażę o szerokości 30 m. Maksymalna szerokość ścieżki może wynosić 5 m. Przejścia na plażę częściowo biec będą po śladzie ścieżek już istniejących, wydeptanych przez turystów.

Maksymalna powierzchnia siedliska pokrywająca się z korytarzem wynosi 0,19 ha co odpowiada 0,43% całkowitej powierzchni tego siedliska na obszarze Natura 2000 „Klify Poddębskie”. Powierzchnia siedliska w obrębie obszaru Natura 2000 liczy 44,22 ha. Pomierzona wielkość potencjalnych strat przyrodniczych siedliska odpowiada powierzchni korytarza usytuowania zejść na plażę. W rzeczywistości, przy maksymalnej szerokości ścieżki ustalonej na

5 m, powierzchnia zejść będzie o wiele mniejsza. Wielkość ta na etapie planu miejscowego nie jest możliwa do ustalenia

Wytyczenie czytelnych tras ruchu pieszego i rowerowego należy ocenić pozytywnie. Obecnie siedlisko nie jest w żaden sposób zabezpieczone przed ruchem pieszo-rowerowym, przez co może ulegać degradacji. Usystematyzowanie przebiegu zejść pozwoli na skanalizowanie ruchu i ograniczenie niekontrolowanej ekspansji na terenach przyrodniczo cennych. Zaznacza się, że plan miejscowy gwarantuje zachowanie istniejącej, uformowanej naturalnie rzeźby terenu, tak więc przeprowadzenie ścieżek nie spowoduje większej ingerencji w podłoże.

Środki minimalizujące wpływ przedsięwzięcia: W projektowaniu ścieżek istotne będzie wytyczenie ich przebiegu w taki sposób, aby zajmowały jak najmniejszą powierzchnię siedliska (np. w linii prostej), przy wykorzystywaniu istniejących, „dzikich” ścieżek.

Przewidywane oddziaływania skumulowane: Uznaje się, że wpływ penetracji ludzkiej na terenach brzegu morskiego nie powinien doprowadzić do utraty siedlisk. Taki proces mógłby nastąpić gdyby taki wpływ następował na terenie całego obszaru Natura 2000.

Wpływ sukcesji gatunków synantropijnych na siedlisko jest niemożliwy do ustalenia. Obecność gatunków ekspansywnych uzależniona będzie od stopnia realizacji postanowień planu, charakteru wprowadzanej roślinności na terenach zabudowanych oraz działań zapobiegających rozprzestrzenianiu się niepożądanych w środowisku gatunków (np. likwidowanie skupisk roślin inwazyjnych).

Znacząco negatywne oddziaływanie: Wobec niewielkiej powierzchni straty oraz dużą dostępność siedliska w pozostałych częściach obszaru Natura 2000 uznaje się, że planowane zagospodarowanie nie będzie powodować oddziaływania o charakterze znacząco negatywnym.

Zgodnie z opisaną w rozdziale 1.2 metodyką, opisane oddziaływanie można ocenić w następujący sposób:

- pod względem bezpośredniości oddziaływania – bezpośrednie;
- pod względem okresu trwania oddziaływania – długoterminowe;
- pod względem częstotliwości oddziaływania – stałe;
- pod względem charakteru zmian – negatywne;
- pod względem zasięgu oddziaływania – miejscowe;
- pod względem trwałości przekształceń – nieodwracalne;
- pod względem intensywności przekształceń - zauważalne.

2110 Inicjalne stadia nadmorskich wydmy białych

2120 Nadmorskie wydmy białe (Elymo-Ammophiletum)

2130 Nadmorskie wydmy szare

2180 Lasy mieszane i bory na wydmach nadmorskich

6510 Nizowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (Arrhenatherion elatioris)

9130 Żyzne buczyny (Dentario glandulosae-Fagenion, Galio odorati-Fagenion)

9160 Grąd subatlantycki (Stellario-Carpinetum)

9190 Pomorski kwaśny las brzoźowo-dębowy (Betulo-Quercetum)

91D0 Bory i lasy bagienne (Vaccinio uliginosi-Betuletum pubescentis, Vaccinio uliginosi-Pinetum, Pino)

91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (Salicetum albo-fragilis, Populetum albae, Alnenion)

Występowanie: Siedliska te nie występują na obszarze planu. Niewielkie płaty siedliska 91D0 Bory i lasy bagienne (*Vaccinio uliginosi*-*Betuletum pubescentis*, *Vaccinio uliginosi*-*Pinetum*, *Pino* stwierdzono przy zachodniej granicy obszaru planu.

Zagrożenia związane z przewidywanym oddziaływaniem: Nie występują.

Ustalenia planu nie wpłyną na stan siedlisk. Uznaje się, że zabudowa części terenów byłej jednostki wojskowej nie wpłynie negatywnie na stan i funkcjonowanie środowiska przyrodniczego brzegu morskiego, w obrębie którego mieszczą się te siedliska. Przyjęte w projekcie planu rozwiązania z zakresu ochrony środowiska praktycznie ograniczają potencjalne oddziaływanie do terenu planu. Realizacja postanowień planu nie będzie wywierała wpływu na procesy przyrodnicze odbywające się nadmorskich lasach i strefie brzegowej. Pewne zagrożenia mogą wystąpić w przypadku niekontrolowanej penetracji pieszej i rowerowej przez mieszkańców i turystów, które skutkować mogą wydeptywaniem roślinności, jednak ocenia się, że skala tych oddziaływań nie powinna w sposób istotny wpłynąć na stan tych siedlisk. Niekontrolowany ruch pieszych ma miejsce również obecnie, niezależnie od opracowywanego planu miejscowego.

Środki minimalizujące wpływ przedsięwzięcia: Nie są wymagane.

Znacząco negatywne oddziaływanie: Brak.

Zgodnie z opisaną w rozdziale 4.1 metodyką, opisane oddziaływanie można ocenić w następujący sposób:

- pod względem bezpośredniości oddziaływania – bezpośrednie;
- pod względem okresu trwania oddziaływania – długoterminowe;
- pod względem częstotliwości oddziaływania – stałe;
- pod względem charakteru zmian – bez znaczenia;
- pod względem zasięgu oddziaływania – bez znaczenia;
- pod względem trwałości przekształceń – odwracalne;
- pod względem intensywności przekształceń – bez znaczenia.

Ocena wpływu na stan ochrony siedlisk przyrodniczych

Przeprowadzona analiza wykazała, że realizacja postanowień planu miejscowego może spowodować wystąpienie negatywnych oddziaływań w odniesieniu do siedlisk przyrodniczych o kodach: 1230 i 9110. Uznaje się, że oddziaływania te nie będą znaczące. Pozostałe siedliska nie są zagrożone i zostają zachowane.

Ocena wpływu przedsięwzięcia na zachowanie struktur i procesów ekologicznych

Biorąc pod uwagę lokalizację i charakter planowanego zagospodarowania stwierdza się, że ich realizacja nie będzie wywierać wpływu na zachowanie struktur i procesów ekologicznych niezbędnych dla trwałości i prawidłowego funkcjonowania siedlisk przyrodniczych stanowiących przedmioty ochrony obszaru Natura 2000 „Klify Poddębskie”. W przypadku żadnego z siedlisk będących celem i przedmiotem ochrony oddziaływania te nie zostały określone jako znaczące.

Obszar specjalnej ochrony ptaków „Przybrzeżne Wody Bałtyku” PLB990002

Ostoja obejmuje rozległy, przybrzeżny akwen o dużym znaczeniu dla zimujących ptaków wodnych. Jej fragment obejmuje tereny wód morskich w obrębie terenu oznaczonego na

rysunku planu symbolem PW (teren plaży i wydmy pasa morskiego). Na tym rozległym akwenie zimują licznie kaczki morskie. Gromadzi się tu ok. 12% uhli, 2% markaczek i 35% łodówek przebywających w obrębie polskiej strefy Bałtyku. Wysokie liczebności mew, w tym najliczniejszej mewy srebrzystej, notowane są tu okresowo, ponieważ występowanie tej grupy ptaków na akwenach położonych z dala od brzegu zależy od intensywności połowów ryb, gdyż ptaki te towarzyszą kutrom na łowiskach (informacje z publikacji pt. „Ostoje ptaków o znaczeniu międzynarodowym w Polsce” (red. Tomasz Wilk, Maria Jujka, Jarosław Krogulec, Przemysław Chylarecki, Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków, Marki 2010).

Wymienione w standardowym formularzu danych zagrożenia obszaru obejmują sytuowanie elektrowni wiatrowych na dnie morskim oraz rybołówstwo.

Chronione na tym obszarze populacje ptaków związane są z wodami morskimi, więc zagospodarowanie terenów położonych w głębi lądu (ponad 300 m od brzegu) nie będzie miało wpływu na przebywające na morzu zwierzęta. Na opisywanym projekcie planu miejscowego nie przewiduje się realizacji zamierzeń mogących mieć wpływ na funkcjonowanie ekosystemu morskiego. Ustalono, że oddziaływanie obszaru zabudowanego, który planowany jest w południowej części terenu MPZP, będzie miało charakter miejscowy. Nie nastąpi pogorszenie jakości środowiska wodnego, w tym wód morskich Bałtyku.

Nie zostanie zakłócona integralność ostoi, a także jego powiązań z innymi obszarami specjalnej ochrony. Nie nastąpi również spadek kompletności zasobów sieci Natura 2000 w kraju i regionie biogeograficznym.

Oddziaływanie projektu MPZP na spójność zasobów sieci obszarów Natura 2000

Analiza wpływu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na integralność analizowanych obszarów Natura 2000 wykazała, że jego realizacja może spowodować negatywne oddziaływania na dwa siedliska przyrodnicze na obszarze „Klify Poddębskie”. Uznano jednak, iż nie będą one miały charakteru znacząco negatywnego.

Biorąc pod uwagę niewielką skalę strat poszczególnych siedlisk a także duży stopień reprezentowania siedlisk poza obszarem, stwierdza się, że oddziaływania nie spowodują zagrożenia znaczącego spadku kompletności zasobów tego siedliska w ramach sieci Natura 2000 w kraju i/lub regionie biogeograficznym.

Oddziaływanie na rośliny i zwierzęta

Ustalenia planu miejscowego nie powinny mieć negatywnego wpływu na większość chronionych gatunków roślin, grzybów i zwierząt występujących na terenie planu i obszarach sąsiednich. Stanowiska położone są poza terenem wskazanym pod zainwestowanie. Opisane w poprzednich rozdziałach oddziaływania będą miały charakter miejscowy i nie powinny wywierać znaczącego wpływu na przyrodę poza tym obszarem. Emisje zanieczyszczeń atmosferycznych z sektora komunalnego i transportowego nie powinny przełożyć się na pogorszenie stanu powietrza w regionie. Zapisy planu odnoszące się do gospodarki wodno-ściekowej gwarantują zabezpieczenie wód powierzchniowych i podziemnych przed przedostawaniem się zanieczyszczeń. Ustalenia planu nie spowodują pogorszenia stanu środowiska poza terenami wskazanymi pod zabudowę.

Pośrednie zagrożenia wiążą się ze wzrostem ruchu turystycznego na terenach zielonych, co grozi przypadkowym zniszczeniem stanowisk i wydeptywaniem siedlisk, bądź celowym działaniem (akty wandalizmu, pozyskiwanie okazów do zbiorów).

Zagrożone zniszczeniem jest stanowisko pawężnicy rudawej na terenie oznaczonym symbolem U/US. Zagospodarowanie terenu będzie wiązać się z zajęciem siedliska, na którym roślina ta rośnie.

Oprócz tego zagrożone jest stanowisko chronionego ptaka – lerki. Jest to chroniony gatunek ptaka, gniazdujący na ziemi – w śródleśnych polanach lub zrębach o powierzchni przekraczającej zwykle 3 ha lub w zbożu, klika lub kilkanaście metrów od ściany lasu. W trakcie inwentaryzacji stwierdzono obecność 1 pary tego gatunku na dz. nr 25/11. W projekcie planu miejscowego w rejonie występowania gniazda przeprowadzono ciąg pieszo-jezdny (KPJ) oraz tereny zabudowane (1.M/UT). Bezpośrednim zagrożeniem dla ptaka będzie zniszczenie gniazda w okresie lęgowym (od końca kwietnia do lipca). Istotne będzie zatem rozpoczęcie prac przygotowawczych pod inwestycje poza sezonem lęgowym, w okresie jego zimowania poza granicami Polski. Wprowadzenie zabudowy blisko gniazda lerki spowoduje, że miejsce to przestanie być atrakcyjne dla tego gatunku. Można przyjąć, że w wyniku wprowadzenia zabudowy ptak zbuduje gniazdo na innych, podobnych do istniejącego w obrębie obszaru planu terenach występujących wzdłuż wybrzeża morskiego. Populacja lerki występuje m.in. w obrębie obszaru Natura 2000 „Ostoja Słowińska” położonego w odległości ok. 4 km na wschód od obszaru planu. Można przyjąć, że likwidacja pojedynczego gniazda lerki nie wpłynie na stan populacji tego gatunku. Obszar planu nie stanowi miejsca istotnego dla zachowania populacji lerki. Gatunek ten nie stanowi przedmiotu ochrony obszarów Natura 2000 „Klify Poddębskie” i „Przybrzeżne Wody Bałtyku”.

4.4. Oddziaływanie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poza obszarem opracowania

Miejscowy plan zagospodarowania w nieznacznym stopniu będzie oddziaływał na środowisko poza jego granicami. Nie przewiduje się znacznego zwiększenia ilości produkowanych odpadów, ścieków oraz zwiększenia ilości pobieranej wody. Sposób odprowadzania ścieków oraz zbierania odpadów realizowany będzie zgodnie z polityką przyjętą przez władze gminy. Obciążenia nie będą przekraczały możliwości produkcyjnych zakładów dostarczających media, pojemności oczyszczalni ścieków i zakładów odbierających odpady. Uciążliwości związane ze wzrostem natężenia ruchu samochodowego będą stopniu odczuwalne na całej długości tras dojazdowych do obiektów umiejscowionych na obszarze planu, jednak nie będą one znaczące.

4.5. Informacje o możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko

Transgraniczne oddziaływanie na środowisko, o którym mowa w art.51 ust.2, pkt 1d) ustawy z dnia 3 października 2008 o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oceniane jest w aspekcie granic między-narodowych. Projekt planu nie zawiera rozstrzygnięć, ani nie stwarza możliwości, w wyniku których mogłoby wystąpić transgraniczne oddziaływanie na środowisko. Zagospodarowanie obszaru planu nie będzie oddziaływać na środowisko terenów położonych poza granicami kraju.

4.6. Kompleksowa ocena skutków wpływu ustaleń MPZP na środowisko przyrodnicze

W zależności od potencjalnego wpływu na środowisko dokonano podziału poszczególnych obszarów funkcjonalno-przestrzennych na dwie grupy, które zaprezentowano w Tabelach 2 i 3 oraz przedstawiono na załączniku graficznym do niniejszego opracowania.

Tab. 2. Zróżnicowanie skutków oddziaływania na poszczególne elementy środowiska – tereny o funkcjach przyrodniczych, wolne od zabudowy – tereny plaży, lasów ochronnych i zieleni krajobrazowej.

Oddziaływanie pod względem:							
Oddziaływanie na:	bezpośredniości	okresu trwania	częstotliwości	charakteru zmian	zasięgu	trwałości przekształceń	intensywności przekształceń
świat przyrody i bioróżnorodność	bezpośrednie	długoterminowe	stałe	pozytywne	miejscowe i lokalne	odwracalne	nieznaczne
gleby i powierzchnię terenu	bezpośrednie	długoterminowe	stałe	pozytywne	miejscowe	odwracalne	nieznaczne
powietrze atmosferyczne	bezpośrednie	długoterminowe	stałe	pozytywne	miejscowe i lokalne	odwracalne	nieznaczne
klimat lokalny	bezpośrednie	długoterminowe	stałe	pozytywne	miejscowe	odwracalne	nieistotne
klimat akustyczny	bez znaczenia	bez znaczenia	bez znaczenia	bez znaczenia	bez znaczenia	bez znaczenia	nieistotne
wody	bezpośrednie	długoterminowe	stałe	pozytywne	miejscowe i lokalne	odwracalne	nieznaczne
krajobraz i zabytki	bezpośrednie	długoterminowe	stałe	pozytywne	miejscowe	odwracalne	zauważalne
ludzi	bezpośrednie	długoterminowe	stałe	pozytywne	miejscowe	odwracalne	zauważalne

Tab. 3. Zróżnicowanie skutków oddziaływania na poszczególne elementy środowiska – tereny przeznaczone na zainwestowanie – tereny zabudowane i komunikacji.

Oddziaływanie pod względem:							
Oddziaływanie na:	bezpośredniości	okresu trwania	częstotliwości	charakteru zmian	zasięgu	trwałości przekształceń	intensywności przekształceń
świat przyrody i bioróżnorodność	bezpośrednie i pośrednie	długoterminowe	stałe	pozytywne i negatywne	miejscowe i lokalne	nieodwracalne	duże
gleby i powierzchnię terenu	bezpośrednie	długoterminowe	stałe	negatywne	miejscowe	nieodwracalne	zauważalne
powietrze atmosferyczne	bezpośrednie i wtórne	długoterminowe	stałe	pozytywne	miejscowe i lokalne	częściowo odwracalne	zauważalne
klimat lokalny	bezpośrednie i wtórne	długoterminowe	stałe	negatywne	miejscowe i lokalne	częściowo odwracalne	zauważalne
klimat akustyczny	bezpośrednie	długoterminowe	stałe	negatywne	miejscowe i lokalne	odwracalne	zauważalne
wody	pośrednie	długoterminowe	stałe	pozytywne	miejscowe i lokalne	częściowo odwracalne	nieznaczne
krajobraz i zabytki	bezpośrednie i pośrednie	długoterminowe	stałe	pozytywne	miejscowe i lokalne	częściowo odwracalne	duże
ludzi	bezpośrednie i pośrednie	długoterminowe	stałe	pozytywne	miejscowe i lokalne	częściowo odwracalne	duże

5. Przedstawienie rozwiązań mających na celu zapobieganie, ograniczenie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko

Zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199 poz. 1227), prognoza oddziaływania na środowisko zawiera rozwiązania mające na celu zapobieganie i ograniczanie negatywnych oddziaływań na środowisko mogących być rezultatem realizacji projektowanego dokumentu.

W celu zminimalizowania potencjalnych negatywnych oddziaływań na środowisko przyrodnicze proponuje się rozważyć następujące zalecenia:

1. W celu uniknięcia strat w siedliskach przyrodniczych chronionych na obszarze Natura 2000 „Klify Poddębskie”, przejścia na plażę należy sytuować po śladzie istniejących, wydeptanych ścieżek oraz w sposób, który zagwarantuje jak najmniejszą ingerencję w chronione elementy środowiska.
2. Należy rozważyć możliwość odstąpienia od zabudowy w miejscu występowania stanowiska pawężnicy rudawej lub przeniesienie (o ile to możliwe) okazu w inne miejsce.
3. W celu ochrony lerki, konieczne będzie rozpoczęcie inwestycji budowlanych poza sezonem lęgowym (zaznacza się, że ustalenie takie wybiega poza zakres planu miejscowego).

Uznaje się, że pozostałe przyjęte w planie miejscowym rozwiązania nie będą powodować negatywnych oddziaływań o charakterze znaczącym na środowisko oraz na jakość życia i zdrowie mieszkańców gminy Ustka. Nie przedstawia się zatem dodatkowych rozwiązań mających na celu zapobieganie, ograniczenie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko. Opis rozwiązań mających na celu ograniczanie negatywnych skutków realizacji planu przedstawiono w rozdziale 3 pt. Analiza ustaleń planu i ocena zgodności z uwarunkowaniami ekofizjograficznymi.

Na etapie sporządzania projektu planu miejscowego rozważane były różne warianty rozwiązań, które dotyczyły m. in. problematyki komunikacji, sposobu rozmieszczenia obiektów w przestrzeni, ustalenia proporcji pomiędzy powierzchnią zabudowaną a powierzchnią biologicznie czynną, a także rozwiązań z zakresu systemów infrastruktury technicznej. Wszystkie rozważane koncepcje projektowe były analizowane pod kątem potencjalnego oddziaływania na środowisko. Poszczególne rozwiązania nie różniły się od siebie w zasadniczy sposób pod względem wpływu na środowisko. Ustalenia analizowanego planu miejscowego są wynikiem kompromisu pomiędzy wymogami ochrony środowiska i życia człowieka, a koniecznością rozwoju urbanistycznego i społecznego gminy. Zaprezentowane rozwiązania są zgodne z ustawodawstwem odrębnym, dokumentami planistycznymi obowiązującymi na terenie gminy i wykorzystują instrumenty planistyczne służące zrównoważonemu rozwojowi terenów podmiejskich.

Ustalenia planu nie ingerują w sposób znaczący w tereny o wysokich walorach przyrodniczych i krajobrazowych i zawierają rozwiązania korzystne dla środowiska na obszarach zurbanizowanych, dlatego prognoza nie prezentuje rozwiązań alternatywnych do proponowanych w ustaleniach planu uznając, że zaproponowane ustalenia są najkorzystniejsze dla środowiska w kontekście istniejących uwarunkowań i kierunków rozwoju gminy.

6. Metody analizy realizacji postanowień projektu planu

Przewidywane metody analizy realizacji postanowień projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pod kątem wpływu na środowisko mogą się odnosić do przestrzegania ustaleń dotyczących przeznaczenia terenu, ukształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu, ustaleń dotyczących wyposażenia w infrastrukturę techniczną, ochrony i kształtowania środowiska oraz ładów przestrzennego, a także ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków. Skutki realizacji planu podlegają badaniom w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska. Monitoring poszczególnych komponentów środowiska prowadzi Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Gdańsku, Państwowy Instytut Geologiczny i starosta powiatu słupskiego, zgodnie z ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska oraz ustawie z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne.

Zgodnie z art. 55 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko organ opracowujący dokument prowadzi monitoring skutków realizacji postanowień planu w zakresie oddziaływania na środowisko. Monitoring ten powinien być prowadzony w oparciu o wyniki badań przeprowadzonych w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska, a także innych badań wykonywanych w zależności od zapotrzebowania np. w przypadku pojawienia się skarg mieszkańców na uciążliwość prowadzonej działalności w oparciu o uchwalony plan. Analiza i ocena komponentów środowiska powinna uwzględniać powinna odnosić się do obszaru objętego projektem planu.

Częstotliwość przeprowadzania analiz powinna być uwarunkowana częstotliwością badania aktualności kierunków polityki przestrzennej zawartych w planach, programach i studiach oraz w innych aktach prawa miejscowego. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wyniki omawianych analiz powinny być przekazywane co najmniej raz w czasie trwania kadencji rady. Proponuje się zatem, aby analizy dotyczące ochrony środowiska były przeprowadzane również z taką częstotliwością.

7. Informacje o celach ochrony środowiska ustanowionych na szczeblu międzynarodowym, krajowym i lokalnym oraz powiązania z innymi dokumentami

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawnym, który stanowić może narzędzie do realizacji celów ochrony środowiska zawartych w odrębnych dokumentach. Szczególnie istotne jest rozwiązywanie problemów ochrony środowiska zidentyfikowanych na szczeblu lokalnym.

Podstawowym dokumentem ustanowionym na szczeblu gminnym, do którego odnosi się miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, jest „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Ustka”. Oprócz tego cele środowiskowe określa „Program ochrony środowiska dla Gminy Ustka na lata 2007-2010 z uwzględnieniem perspektywy do roku 2014”. Najważniejsze cele ochrony środowiska odnoszące się do problematyki planu, które są realizowane poprzez jego postanowienia to:

- Ochrona środowiska przyrodniczego i walorów krajobrazowych – w planie respektuje się zasady zagospodarowania wynikające z zakazów obowiązujących na obszarze chronionego krajobrazu, ponadto zagospodarowanie terenu planu uwzględnia położenie na obszarach Natura 2000 oraz w pasie technicznym;
- Ochrona powietrza atmosferycznego – w planie przyjęto korzystne rozwiązania z zakresu pozyskiwania ciepła do ogrzewania budynków (obowiązek stosowania przyjaznych środowisku mediów grzewczych);
- Ochrona wód i gospodarka wodno - ściekowa – zapewnia się wyposażenie terenów zainwestowanych w systemy kanalizacji.

Szczególnie ważnym dla ochrony środowiska w Polsce dokumentem jest „Polityka ekologiczna Państwa w latach 2009-2012 z perspektywą do roku 2016”, gdzie wyróżnia się aspekt ekologiczny w planowaniu przestrzennym jako jedno z działań systemowych. W dokumencie tym wskazuje się m.in. na uwzględnienie w planach zagospodarowania przestrzennego wymagań ochrony środowiska i gospodarki wodnej. W planie miejscowym uwzględnia się te wymagania, co zostało opisane powyżej, a także w poprzednich rozdziałach prognozy.

Cele i problemy ochrony środowiska zawarte w dokumentach opracowywanych na szczeblach ponadlokalnym i regionalnym (np. „Plan zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego”), zawierają zapisy zbyt ogólne, które nie mają bezpośredniego odniesienia do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego lub ich problematyka nie jest regulowana zapisami planów miejscowych.

Wszelkie akty prawne oraz pośrednio dokumenty związane z polityką przestrzenną i polityką ekologiczną państwa są zgodne z przepisami prawa międzynarodowego oraz ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi. W szczególności dostosowywane są również do prawa Unii Europejskiej i polityk przyjętych przez kraje wspólnoty. Poszczególne dyrektywy unijne (np. Dyrektywa Siedliskowa, Dyrektywa Ptasia, Dyrektywa Wodna) transponowane są do prawodawstwa polskiego i mają odzwierciedlenie w wiążących aktach prawnych.

8. Streszczenie

Niniejsze opracowanie analizuje i ocenia potencjalny wpływ realizacji ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obszaru położonego w miejscowości Poddąbie, gm. Ustka. Powierzchnia obszaru planu wynosi ok. 37,6 ha. Opisywany teren znajduje się w obrębie Obszaru Chronionego Krajobrazu „Pas pobraża na wschód od Ustki” oraz obszarów Natura 2000 „Klify Poddębskie” oraz „Przybrzeżne Wody Bałtyku”. Terytorium planu tworzy dawna jednostka wojskowa powstała na terenie sosnowo-bukowego lasu.

Projekt planu miejscowego zakłada adaptację części dawnej jednostki wojskowej na potrzeby stworzenia terenów inwestycyjnych o funkcji usług turystyki (hotele, obiekty wypoczynkowe, tereny sportowe itp.) oraz mieszkaniowej (zabudowa jedno- i wielorodzinna) wraz z towarzyszącymi im terenami usług. Przewiduje się także wykonanie niezbędnej do funkcjonowania przyszłych obiektów infrastruktury technicznej i drogowej. Plan miejscowy określa zasady zagospodarowania działek, sposób dojazdu do terenów oraz doprowadzenie infrastruktury technicznej. Środowisko obszaru jest w dużym stopniu przekształcone antropogenicznie. Istniejące obiekty stanowią element dysharmonijny w nadmorskim krajobrazie miejscowości turystycznych.

Przyjęte rozwiązania dotyczące minimalizacji niekorzystnych oddziaływań na środowisko obejmują wyznaczenie dopuszczalnych poziomów dźwięku w środowisku, pozostawienie terenów wolnych od zabudowy z przeznaczeniem na zieleń w obrębie działek budowlanych, sposób realizacji infrastruktury technicznej, warunki odprowadzenia ścieków i sposobu ogrzewania budynków. Ponadto pozostawia się w obecnym zagospodarowaniu tereny pasa technicznego brzegu morskiego wraz z terenami plaży, wydmy nadmorskich i terenów leśnych.

Realizacja postanowień planu miejscowego pozwoli na wykreowanie atrakcyjnego ośrodka wypoczynkowego, który w sezonie letnim przyciągać będzie turystów. Projekt planu został przygotowany z poszanowaniem przepisów dotyczących ochrony środowiska. Jego realizacja nie będzie wywierać znacząco negatywnego oddziaływania na środowisko przyrodnicze, w szczególności w obrębie obszarów chronionych. Zagrożenie dotyczy stanowiska chronionego grzyba – pawężnicy rudawej, które koliduje z planowaną zabudową. Ponadto możliwe jest usunięcie gniazda lerki.

Uwolnienie terenów inwestycyjnych oraz uporządkowanie struktury funkcjonalno-przestrzennej jest istotne dla kształtowania ładu przestrzennego oraz stymulacji gospodarczej nadmorskiej miejscowości Poddąbie. Realizacja planu stworzy warunki do odpowiedniego wyposażenia terenu w infrastrukturę techniczną i drogową, realizowaną w oparciu o przepisy ochrony środowiska. Zwiększy się dostęp do terenów wypoczynkowych, w tym malowniczych plaż. Rozwój procesów urbanistycznych powinien być realizowany w zgodzie z zasadami ochrony środowiska i krajobrazu. Dostosowanie skali zamierzeń inwestycyjnych do istniejących uwarunkowań przyrodniczych pozwoli na utrzymanie równowagi w środowisku na cennych przyrodniczo terenach nadmorskich.